



THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos
Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De
Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B.
Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen,
Rev. R. Veldman.

Communications relative to subscription
should be sent to C. J. Doorn, 906
Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.
All money matters should be addressed
to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E.,
Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents
should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 10 Entered as second class mail
matter at Grand Rapids, Mich.

FEBRUARY 15, 1935

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

Grace To You

The grace of our Lord Jesus Christ be
with you all. Amen.

Phil. 4:23.

Hark! church of God!

Saints that are at Philippi; elect of God, called to
be saints in the midst of this present world, believers
in Christ Jesus of all ages and among all nations, hark!

It is the Word speaking, the Word of God, the
eternal, efficacious, unchangeable Word, that speaks
with eternal constancy and performs what it declares,
the Word that never returns without accomplishing the
purpose of the Speaker: Grace to you!

For thus it is and as the Word of God it must be
heard.

How different these words become if we merely re-
gard them as the words of man, of the apostle Paul, the
closing words of the epistle, still full of fervent love, in-
deed, a prayer of a friend, the best wishes of a leader
who has at heart the real well-being of the church he is
addressing; but even so the words of a mere man, fleet-
ing like the breath that carries them, fading into obli-
vion like the parchment on which they are written,
impotent to perform what they declare or invoke,
powerless as the mortal that pronounces them, destined
to vanish with the sound that conveys them . . .

Mere words, not the Word, they then are!

But no, they are not words, mere words of mortal
man. The words are but the vehicle of the Word, the
medium of the Eternal to penetrate time, the point
where heaven descending touches the earth, where the
light breaks through the darkness and, in the light, the
face of God in Christ Jesus shines upon us in unfath-
omable, immutable, all-overpowering love. The apostle's

spirit is moved by the eternal Spirit, his pen is instru-
ment of the eternal Mind, his finite words are the
vehicles of eternal Reality, purposed to quicken in the
hearts of them that have ears to hear the consciousness
of everlasting love, full of joy and tranquil peace:
Grace to you! . . .

Hark! church of His choice!

Your God is speaking, O Zion!

He pronounces on you words of blessing, efficacious,
constant, unchangeable, eternal!

What you read in these words is but a revelation of
the Word He speaks eternally: Grace to you!

That which you hear in these human sounds of
mortal mouth is the omnipotent Word of Him that calls
the things that are not as if they were: Grace to you!

Hear, and have peace: Grace be with you all!

The grace of our Lord Jesus Christ!

Amen, yea, amen!

Grace!

Marvelous blessing!

Gifts of all gifts, transforming dark children of hell
into shining saints, radiant with glory, singing songs of
praise before the throne of God and the Lamb!

Never, perhaps, did the Spirit of Truth fill human
word with richer content than when He said: grace!

Grace is the very beauty of God and His divine
contemplation of the perfect beauty of His own perfec-
tion. For, God is good and the overflowing Fountain of
all goodness; and in His infinite perfection He is full of
grace and beauty; in His presence there is fulness of
joy; at His right hand there are pleasures forevermore!
And He eternally beholds the fulness of His own
beauty, is attracted to Himself, contemplates Himself,
finds delight in the pleasant beauty of His perfection,
is gracious to Himself from eternity to eternity! . . .

Grace is the beauty of God as it is reflected in the

perfection of His people as He knew them and knows them with a divine, creative, causal knowledge in His eternal counsel. For, God foreknew His people; not as we foreknow but as He foreknows, with the creatively designing knowledge of the absolute Artist; He engraved them in both the palms of His hands; and as He knew them and knows them with an eternal knowledge the children of Zion shine with a perfection of beauty that is a reflection of His own; they are conformed according to the very image of His Son. And as He is eternally contemplating His own beauty in Himself, so He is eternally graciously inclined to the beauty of Zion's perfection. Eternally He speaks the Word to the saints as He beholds them in His eternal Mind: Grace to You! The grace of the Lord Jesus Christ be with you all! . . .

That eternal Word of grace He reveals and writes for His people upon the pages of history!

He speaks the Word of grace and the Eternal appears in time, the Lord of heaven descends into the lower parts of the earth, God comes in the likeness of sinful flesh. He speaks the Word of grace and the Light seeks the lowest depths of our darkness, Righteousness becomes the bearer of all our iniquities, Life is swallowed up by the angry billows of our death, the Beloved is consumed by eternal wrath. He speaks the Word of grace and the mountains quake, the rocks are rent, Hades opens its gates, and the Light breaks through the darkness, Life breaks the bonds of death, heaven through hell, glory through shame and the Risen God in the glory of the resurrected life speaks words of grace: I am the resurrection and the life; He that believeth in Me, though He were dead, yet shall he live; and he that liveth and believeth in Me shall never die! . . .

The Word of grace He speaks and Immanuel ascends to His Father and our Father, to His God and our God, ascends, till in glorified human nature He has found the bosom of the Father, ascends till His position is at the pinnacle of all created things and He is seated at the right hand of God. The Word of grace He speaks and the Lord of glory received the promise of the Spirit, becomes the quickening Spirit Himself and, in the Spirit, returns unto His own, to carry the Word of grace into their very hearts! . . .

The eternal Word of grace He speaks and, in the hearts of the sinful brethren light and liberty is wrought; the shackles of sin and death are broken and drop away, the burden of an awful unrighteousness rolls away, the enmity against God is changed into love, a mouth full of cursing and bitterness becomes an instrument of praise . . .

Grace He speaks and the darkness becomes light, death is swallowed up of life! . . .

Hell yields up its children for heaven!

Hear the Word, O Zion: Grace!

Unspeakable joy!

Grace!

The grace of our Lord Jesus Christ be with you!

Always it is the grace of the Lord Jesus Christ that is pronounced as God's blessing upon His people.

And always, whenever the blessing of this grace is pronounced, the Mediator of that grace stands before us in all the significance expressed by this threefold name: the Lord Jesus Christ.

Several times in Scripture this very same form of blessing occurs: The grace of the Lord Jesus Christ be with you all. Or, with a slight change: The grace of the Lord Jesus Christ be with your spirit. Or again: The grace of our Lord Jesus Christ and the love of God and the communion of the Holy Ghost be with you all. Or, as the salutation in the beginning of the epistles often reads: Grace to you and peace from God the Father and the Lord Jesus Christ. And again: Grace, mercy and peace from God the Father and the Lord Jesus Christ.

But, whatever form the blessing may assume, always it is the grace of Christ that is bestowed upon the church and always He stands before us in these blessings in all the fulness of His names. He is Jesus, Jehovah-salvation; He is Christ, the anointed Servant over all the house of God; He is the Lord, Who purchased us in love, to Whom we belong with body and soul. Through Him the grace of the Father flows toward us, into us, is with us.

For, you understand, not another grace is the grace of the Lord Jesus Christ than the grace of God the Father.

It is the grace of God, the grace of the Father, of our Father and His Father, of the Triune God. He is the eternal Source of all grace, the inexhaustible Fountain-head of all the blessings of grace, of forgiveness and righteousness, of redemption and sanctification, of perseverance and final perfection, of light and life and glory, of wisdom and the knowledge of God, of faith and hope and love, of regeneration and calling and the resurrection, of the eternal beauty of the inheritance incorruptible and undefiled and that fadeth not away. He is the Author, the sole Author of the eternal Word: Grace be with you all! Yet, this grace in all its implications of blessing is bestowed on us through our Lord Jesus Christ. He is the reservoir into which the Fountain of grace flows first with all its riches, thence to fill all the hearts of all the saints with life and glory, righteousness and peace. It is the grace of God the Father bestowed on us through our Lord Jesus Christ.

That grace be with you!

Sometimes, usually in the salutations at the beginning of the epistles, the form is: Grace to you!

And there is a difference. The former presupposes the latter. There must be grace to you before there can be grace with you, just as there must be an electric current conducted to your home before there can be light with you in your dwelling.

Grace to you is the current of divine blessing from the eternal God of grace through Christ Jesus into your heart.

Grace with you is the constant light of life that shines in your heart, that surrounds you in the darkness of the way through the world, that accompanies you in your pilgrim's journey, that never leaves you, that is the strength of your life, that sustains you when the way is steep and treacherous, that strengthens you to the battle, that comforts you in all your sorrow, that affords you peace in all your unrest, that assures you of righteousness in all your sin, of life in all your death, of a living hope in all your despair . . .

The lovingkindness of our God in the Lord Jesus Christ be with you all, accompany you in all the way!

The power that transforms you from darkness into children of light abide in you!

The divine strength that is able to keep you even unto the end and give you the victory sustain you!

The grace of the Lord Jesus Christ be with you!

With you all, Amen!

Hark! Children of Zion!

Hear the Word, for your God is speaking: Grace with you!

Hear, for this fleeting breath of a human word is God's revelation to you of an almighty and eternal Word, which He speaks uninterruptedly, from eternity to eternity upon them that fear Him.

For God is not a man that He should lie.

And the Word of God is not a mere sound, unable to perform what it wills.

Nor is there with Him any variableness or shadow of turning. All His works are eternal, even as He is eternal. When He speaks He speaks eternally.

And, therefore, when He inspired His servant to write to His people in this world of sin and darkness, of sorrow and strife of suffering and death, of fear and trembling: The grace of the Lord Jesus Christ be with you all, He revealed to you His eternal attitude to Zion's children, His almighty power to save them to the full, His eternal Word of grace which He speaks forever in His counsel, which reached out for you through Jesus Christ, which shall never return to Him, but be divinely spoken over you forever and ever!

My blessing is upon My people!

I, Jehovah, say: Grace be with you! Peace, be still!

Hark! Hear My eternal Word and turn unto Me with all your sins and iniquities and know that I have

blotted them out in boundless grace! Hear My Word when you hunger and thirst after righteousness and know that ye shall be filled! Hear My eternal Word of Grace when darkness surrounds you and fear grips your hearts, when the suffering of this present time is upon you and the shadows of death reach out for you: The grace of the Lord Jesus Christ be with you!

Hear and be assured that you are more than conquerors through Him that loved you!

My grace be with you now!

My grace be with you forever and ever!

Amen, yea, amen!

H. H.

MISTAKEN SOULS

Mistaken souls! that dream of heav'n,

And make their empty boast

Of inward joys, and sins forgiv'n,

While they are slaves to lust.

Vain are our fancies, airy flights,

If faith be cold and dead:

None, but a living pow'r, unites

To Christ the living head.

'Tis faith, that changes all the heart;

'Tis faith, that works by love,

That bids all sinful joys depart,

And lifts the thoughts above.

'Tis faith, that conquers earth and hell

By a celestial pow'r;

This is the grace that shall prevail

In the decisive hour.

Faith must obey her Father's will,

As well as trust his grace;

A pard'ning God is jealous still

For his own holiness.

When from the curse he sets us free,

He makes our natures clean;

Nor would he send his Son to be

The minister of sin.

His Spirit purifies our frame,

And seals our peace with God;

Jesus and his salvation came

By water and by blood.

EDITORIALS

A Firstling

To my request for the opinion of our readers concerning the proposed change in our publication I already received one reply.

It is by one of our young men. Here it is:

Dear Rev. Hoeksema:—

This noon I was home for lunch and I picked up the Standard Bearer. As I was reading I ran across the article which explained the proposed change in the contents of the Standard Bearer.

I really think the young people have not been taken into very much consideration in the past. Therefore, I was very much surprised when I read this article and want to thank you for the opportunity to express myself.

Kindly list me with those that are in favor of the new proposal.

Very truly yours,

G. S.

I hope that this may be a firstling, the promise of a veritable harvest of opinions.

Don't fail to send in your ideas.

Let me know definitely, whether it is your purpose to have me publish your contributions or whether you desire to have them considered as personal correspondence.

Be sure to put your opinion black on white. Some have expressed themselves orally to me, for and against. But that is not desirable.

If you send your letters as personal correspondence, don't write in a form that expects an answer. You will not receive an answer. My time would not allow me to send personal replies.

But it is essential that we hear from as many as possible. Don't think that the other fellow will take care of it. We want *your* opinion.

It is preferable, of course, that you motivate your opinion. Give your reasons for or against the plan.

Now, then, let the above be a firstling.

I am waiting for the harvest.

H. H.

Education (Opvoeding)

In the thirteenth chapter of the first epistle to the Corinthians, we come upon a passage that reads, "When I was a child, I spake as a child, I understood as a child, I thought as a child: but when I became a man, I put away childish things." There is, to be sure, a difference between the infant child and the child full-grown, the man, between the I, the human soul and spirit in its infancy and the I, soul, spirit in its manhood (womanhood). The child soul thinks as a child, imagines, loves, wills, desires, as a child. Its reactions are that of a child. Its power of apprehension and comprehension are that of a child. It views the things of its world through the spectacles of a child-soul. It apprehends the meaning of the things with the mental grasp of a child-mind. And of many things it forms no conception at all.

A very young child of let us say, two or three or even six years old, can have no notion of the magnitude of space and time. Explain to it the principle of motion of a steam engine and it will be none the wiser.

Morally, too, the child is not the man. It has no enduring convictions, no set notions of things. It is no moral rock, incapable of being moved. It sketches out for itself no course of life. It is without an abiding singleness of purpose and aim. It sets before its eye no goal to which it consciously and permanently moves. It is irresponsible and without a sense of duty. Its likes and dislikes are changeable. Its loves and hates lack depth. But its soul is remarkably impressionable. Its memory is strong. I speak now of a normal child. The child easily believes. Its confidence can be easily won. But the child lacks independence. It is in the need of someone to lean upon, someone to whom it can turn and in whom it can confide and hide itself.

But the man, on the other hand, puts away childish things. The man speaks, thinks, and understands as a man. He apprehends the meaning of things with the mental grasp of a man. His mental engagements are that of a man. His powers of penetration are that of a man. His conceptions are that of a man. He concentrates upon things of which the child can have no notion. There is depth to his insight and strenght to the impulses under which he acts. He walks spiritually with a firm step. He knows his mind. There is direction to his life. He has a well-defined notion of God and man, and a fixed view of life and the world. He feels himself responsible and his sense of duty is now keen.

This difference between the child-soul and the man-soul, what else can it mean but that the soul of the creature that God calls man is capable of growth, development and actually does grow as well as his body. The whole man is born a child and it is the whole child that through a process of growth must attain to the

stature of the measure of man both physically and spiritually.

This raises the question whether the child, spiritually, mentally, can grow without mental, spiritual, food and light and exercise. And the answer: The soul of a child as well as its body will grow only if fed. The growing soul is in the need of nourishment quite as much as the growing body. The unfed soul can no more grow and attain to maturity than the unfed body.

Consider, finally, that the child can as little attend to the feeding of its soul than to the feeding of its body. There is a theory of education that insists that the child should be thrown on its own resources and be allowed to feed itself with food of its own choosing. How foolish the notion. The child is born helpless. It is quite incapable of caring for itself. It must be fed. And even when capable of feeding itself, it does not distinguish between harmful and wholesome foods. It will hold out its hand for the one as soon as for the other. Its mental food, too, must be therefore selected for it. And with this food its soul must be fed. And if fed the soul of the child will eat and grow. Thus the child is in the need of the nurse, who can feed its soul, in the need of the educator: the parent, the teacher, the pastor. The educator of the child is God.

The notion that the soul is capable of growth and is in the need of food for growth is thoroughly scriptural. I think now of Peter's exhortation that reads, "Wherefore laying aside all malice and all guile and hypocrisies, and envies, and all evil speakings, as newborn babes, desire the sincere milk of the word, that ye may grow thereby." Then there is that word of Paul to the Colossians, a word that reads, "being fruitful in every work, and increasing in the knowledge of God; strengthened with all might" Consider, too, that the believer appears in Scripture as a tree, planted be the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season. And as to the wicked, they spring as the grass and do flourish. But it is that they may be destroyed forever.

It is exactly this ability of the soul to grow and this need of the growing soul for food that makes possible and renders absolutely imperative the action or engagement known as education.

In this essay I call your attention to the idea of true education. There are three questions that I raise and answer:

1. What is true education.
2. What is its aim.
3. What are its accomplishments.

You realize, to be sure, that we are to distinguish between the natural intellectual and moral growth of the soul and its spiritual growth. Every normal child, be it saint or sinner, experiences a natural, intellectual and moral growth. The evidence of this is that, as was said, the child thinks and speaks as a child, that the child, now a man, puts away childish things

and thinks and speaks as a man. But besides this, every child, man, experiences in addition either, a negative-spiritual or a positive-spiritual growth, development. To experience a negative-spiritual development is to grow in sin and to attain finally to the measure of the stature of the fulness of a matured sinner. It is the sinner, permanently destitute of saving grace who so grows. On the other hand, to experience this positive-spiritual development is to grow in grace and in knowledge and thus to eventually attain to the measure of the stature of the fulness of Christ. Only the people of God, they possessing the life of regeneration, so grow. Needless to say, the scriptures that I quoted, have a bearing on this negative-spiritual and this positive spiritual growth. Now, only that child or man who undergoes this positive development, truly grows.

In this essay, I concentrate particularly upon this true, positive-spiritual growth.

Let me commend now no the term education. It means to lead out or up. The Holland term for education is "opvoeding". I prefer this latter term as it expresses exactly what true education consists in, to wit, in feeding the soul of the child with proper spiritual food, with the kind of food upon which its soul can thrive. The educator is in truth a feeder of souls. True education consists in feeding the soul of the child with the food it needs. Let me say in passing that the child I have before my mind is the covenant child in whose heart has been shed abroad the love of God, thus a potential believer, by nature dead in sin yet possessing the principle of everlasting life in its soul. Thus true education consists not in making but in feeding this child. The child passes under the tutelage of the educator as made — made as to its mental powers, its distinctive nature, disposition and attitude, his capacities for good and evil, if a child of special grace. It is the educator who refuses to derive his principles of pedagogy from God's word, who prates of making the child, of building character. But this educator should know that there is no such thing as "character building", if by this engagement is meant, making the child. Consider that the character of the child is the nature common to all men individualized in the particular child, that character is thus the distinctive nature or traits of the child. Can now the educator build in or impress upon, the being of the child its distinctive nature? He cannot. With its distinctive nature the child is born and goes to school. If a child devoid of saving grace, it passes under the jurisdiction of the schoolmaster solely with the sinful nature of our first parents, Adam and Eve. This nature cannot be changed by the human educator, much less eradicated and another more likely nature impressed upon the essence of the child's being. True, the child can be trained to behave. He can be made to see that it will pay him to swing his conduct in line with common and recognized laws of descency. He can be compelled to form wholesome

habits of life. But the child's nature cannot be changed. And the resultant character that the educator imagines he succeeded in building is but so much veneer, a green foliage of proper habits that springs from the principle of sin. I repeat, the educator does not make but merely feeds, leads out or up, trains, the child. And as a result of this feeding, the child grows, develops. If the child be a potential good tree, and if the instruction be truly Christian, the child grows in grace. On the other hand, if the child be and remains a potential bad tree, it grows in sin and the instruction, though Christian, stimulates this growth. Who among sane thinking people would maintain that the nature of a bad tree will change, if only the tree be planted in good soil and set out in a place where it will be exposed all the day to the light of the sun? Consider that we have to do here with divine ordinances in lower creation that reflect perfectly the spiritual processes under consideration. The natural is truly a figure of the spiritual.

Now the principle of education, I here announce is thoroughly scriptural. Let me quote Paul, "And he gave some, apostles; and some, prophets; and some, evangelists; and some, pastors and teachers; for the perfecting of the saints, for the work of the ministry, for the edifying of the body of Christ: till we all come into the unity of faith, and of the knowledge of the Son of God, unto a perfect man, unto the measure of the stature of the fulness of Christ."

Consider that the apostle addresses saints, believers, in whose being had been implanted a principle of new life. As a result of this action of God, there was hidden in the inner recesses of the being of these saints a new man, renewed in knowledge after the image of him that created him. This man is the potential saint. And it was with a view to this man, that the Lord gave and still gives unto his redeemed teachers and pastors. And the business of these teachers is to feed, lead out and up, train, this man, that he may grow in grace and in knowledge and thus come unto the measure of the stature of the fulness of Christ.

What the Lord thinks of the engagement, men call character building, is evident from an exclamation found in the prophetic book of the prophet Jeremiah. It reads, "Can the Ethiopian change his skin, or the leopard his spots? then may ye also do good, that are accustomed to do evil."

Now you realize that the principle of education I hear present is not at all popular. It is a hated notion. The world, as can be expected, will have nothing of it. It mocks with the conception that the school must be an instrument for feeding the new life of the elect, for leading out and up the new man of the chosen of God. The world will not concede that humanity divides into two classes, the elect and reprobate and that the sole spiritual accomplishment of any educator consists either in his reviving the latent corruption that slumbers in the bosom of the depraved or in his drawing out

the true goodness increased by the Saviour in the being of those for whom He layed down His life. The unprincipled pedagogue insist that every child sets out upon its career with a clean heart or at least with a better self that can be dealt with and that if properly appealed to, will arouse itself and rising to its feet, will reach out for the beautiful, the true, and the good. There may be some corruption lurking in the child's bosom, but even this is virtue in disguise. It can therefore be sublimized and led into proper channels. Others, as was said, will prate of the possibility of engraving character upon the essence of the child's being. Views seem to differ. We need not be struck with wonder at this reasoning of the world. The natural man will not have the truth. But what may surprise us is that these views are beginning to raise their head in our Reformed circles. Pray, what is that theory of common grace other than a practical denial of the doctrine of man's total depravity! What is the implication of this theory other than that through the operation of this grace there was preserved in man some of the original goodness of our first parents so that there is resident in the being of every man a better self that under proper training develops into a member of society so useful, so good, so virtue-loving that it is quite safe for the children of the light to lock arms with him and with his indispensable cooperation work for the reformation and the moral uplift of this sin-sodden and doomed world! What is this theory of common grace at bottom other than sheer modernism. The principle of education I here present is so intollerably narrow. It only allows the drafting of a program of action that ties one down to the despicable effort, consisting in saving out of the world a few elect. The big heart of man does not allow him to keep himself to a program so disgustingly narrow in its scope. So he hatches out for himself a scheme for winning the world for Christ. And he insists that the school be an instrument for the coming of the kingdom of man. Indeed! But let these heroes consider that they beat the air.

(To be continued)

G. M. O.

Het aanzien des Heeren in liefde en genade maakt het hart week en doet het oog weenen. En dat moet het toch zijn om tot wederoprichting te komen uit elken val. De ware bekeering is eene hartelijke droefheid, dat wij God door onze zonden vertoornd hebben. Dat God ons straffen moet, dat doet ons zeer, dat is zielepijn; die gedachte verteert, verdroogt ons levenssap, doet onze beenderen verdorren. Maar dan zien onze schreiende oogen ook op tot onzen God, of we Zijn oog weder ontmoeten mochten, en of wij in dat oog kunnen lezen: Ik vergeef, Ik heb u liefgehad met eene eeuwige liefde, en daarom trok Ik u met koorden van goedertierenheid.

Saulus, Die Paulus Genaamd Wordt

Is Paulus een geheel eenig figuur onder de apostelen des Heeren, iets, dat een ieder, die de Schrift kent, dadelijk zal toestemmen, ook zijn levenskring onderscheidt zich van die der anderen. Saulus werd buiten de grenzen van het land der vaderen, te Tarses, Silicië in Klein-Azië, geboren. Door den machtigen Romein werden gedeelten van de overwonnen volken uit eigen land weggevoerd, om overige deelen van het wereldrijk te bevolken, iets waar ook de Joden niet aan konden ontkomen. De stad Tarses was een vrijstad, waarin het zelfstandig bestaan en de eigen regeering, veel geleken op wat we in onze eeuw vinden ten opzichte van de machtige Westersche landen en hunne koloniën. Er was de hoogste mate van vrijheid, zoolang men Rome's keizer als alleenheerscher bleef erkennen en op tijd, voor dit groote voorrecht, zijn geld opbracht. Deze nederzetting bestond voornamelijk uit twee elementen, een kolonie van Joden ter eener, en een Grieksche bevolking ter andere zijde. De stad Tarses bezat één der grootste en welbekende universiteiten in die dagen, en was één der centrums waar Oost en West te zamen kwamen. De geschiedschrijver verhaalt, dat de godsdiensten van dien tijd, in deze stad als in een middenpunt vereenigd waren. 'Tarses universiteit overtrof al de andere, zoo als Alexandrië en Athene, vooral in de studie der philosophie, en letterkunde in het algemeen. Haar groote voorrang bestond voornamelijk hierin, dat zij (de universiteit) kon bogen op het feit, dat haar leeraren mannen uit eigen stad waren.' En, zoo merkt een ander historicus op, 'ofschoon het lang niet de grootste der drie universiteiten kon genoemd, lang niet al de benodigdheden bezat, die voor een wetenschappelijke inrichting beslist noodzakelijk zijn, ook niet zóó beroemd was, dat er studenten van heinde en ver kwamen, om aldaar te worden opgeleid, ook niet boven de anderen uitblonk door een hooger peil van onderwijs, dat werd verstrekt — toch moet van haar gezegd worden, dat, wat een school waarlijk tot school maakt er niet ontbrak: de studenten legden een warm enthousiasme aan den dag, alsmede een onverzadigde begeerte tot leeren, waarmede de groote bekwaamheden en ervaring van de minste der leeraren, gelijken tred hielden'. Er zal dan wel weinig tijd overgebleven zijn voor allerlei soort.

De Oostersche en de Westersche geest gaven hier, een ieder op hunne eigene wijze, uitdrukking, aan wat te zamen macht en schoonheid, alsmede wijsheid der wereld wordt genoemd. Te midden van al deze wijsheid en kunnen der wereld werd Paulus geboren, en bracht hij geruimen tijd van zijn jeugd, wellicht geheel zijn jeugd, zoo men deze niet te ver uitrekt, door. Hier was de atmosfeer zwanger van Grieksche ideeën, van mythologie en nog zooveel meer, van wat *de* weten-

schap wordt genoemd. De *wind* der wetenschap waaide aldaar den burgeren tegen. Saulus heeft daar gehoord en gezien, van wat de wereld was, immers als geboren Romein kon ook hij zich niet buiten het leven plaatsen, maar kwam dagelijks met zijn omgeving in aanraking. Zijn Romeinsch burgerschap was later voor hem een vrijbrief, een talisman (?) onder allerlei omstandigheden en te midden van allerlei gevaren (Hand. 22: 28-30).

We willen echter niet de fout begaan van de geschiedschrijvers, die het voorstellen, alsof zoude Paulus' geboorte, te midden van deze Grieksch-Romeinsche wereld, voor het Christendom van onschatbare waarde zijn geweest voor de landen van het Westen, en dat met name Saulus van Tarsen het zag, dat de wedergeboorte van het toenmalige keizerrijk alleen tot stand kon komen, door middel van het Christendom. Het is wel mooi gezegd, doch niet waar, dat de Apostel uit Joodsche ouders geboren en in de Grieksche wereld opgevoed en met haar bekend, een wereldburger is van den eersten rang, die, in tegenstelling met de andere Apostelen, verlost was van de Judaistische ideeën zijner geloofsgenooten. Want, wat het eerste betreft, was het zeer onmogelijk om te spreken van een wedergeboorte, in bijbelschen zin, van het keizerrijk. Een rijk kan nu eenmaal niet wedergeboren worden. Al deze en dergelijke terminologie is niet aan de Schrift ontleend en past niet bij de werkelijkheid. Men verwacht de renaissance, de herleving en verdere voortzetting van het vroegere puur-aardsche leven, in zijn zoogenaamde hoogere ontwikkeling, met de inwendige vernieuwing van het hart door Gods Geest en meent, dat de eerste meestal de wegbereider is voor de laatste. Vervolgens is het evenmin waar, dat het Christendom ten doel heeft, om middel te zijn, om een zeker volk, als volk te vernieuwen. Dat is zeer zeker een terugvallen in Judaistische ideeën.

Als de prediking van het Evangelie iets heeft gedaan, dan is het voorzeker dit, dat het den tijdgeest geprikkeld heeft tot verzet en het vergieten van het bloed van hen, die der Waarheid getuigenis hebben gegeven. Neen, zoolang als men, gelijk onder Constantijn, van het zwaard gebruik maakte, om van een aardsch rijk een caricatuur hemelrijk te willen maken, (iets dat toch weer op niets uitliep en ten slotte moest teleurstellen), kan men zichzelf wel inbeelden, de zaak Gods een dienst te hebben bewezen. Doch het is er verre vandaan, om al dit gedoe te mogen rekenen, als vrucht van de prediking des Evangelies.

Paulus heeft meer dan een der andere apostelen het tegenovergestelde ondervonden. Bewijs hiervoor? "... (ik spreek onwijs zijnde) ik ben boven hen: in arbeid overvloediger, in slagen uitnemender, in gevangenschappen overvloediger, in doodsgevaar menigmaal. Van de Joden heb ik veertig slagen min één, vijfmaal ontvangen. Driemaal ben ik met roeden gegeeseld geweest, eens ben ik gesteenigd, driemaal heb ik schip-

breuk geleden, een ganschen nacht en dag heb ik in de diepte overgebracht. In het reizen menigmaal in gevaren van rivieren, in gevaren van moordenaars, in gevaren van mijn geslacht, in gevaren van de heidenen, in gevaren in de stad, in gevaren in de woestijn, in gevaren op de zee, in gevaren onder de valsche broeders" (II Cor. 11:23-26).

Ge merkt, van het hierboven genoemde streven, in zijn brieven dan ook absoluut niets. Wel vinden we het tegenovergestelde, als hij wijst op ons burgerschap in den hemel, op het vreemdeling en bijwoner zijn op aarde.

Evenmin mag men hem tegenover de andere apostelen plaatsen en uitspelen. Vooral in een vorige eeuw, gekenmerkt door haar negaties in dit verband, kon men van zekere kant, op handige wijze Paulus tegenover Petrus plaatsen. Petrus met de overige apostelen waren dan de mannen, die een soort verchristelijkt Farizeïsme voorstonden, terwijl Paulus voorstander was, van de heidensche vrijheid, ten top gevoerd in de Grieksche wijsheid. Om dan, ter handhaving van hun theorie, alles waarin Paulus met de apostelen overeen kwam, eenvoudig uit den Bijbel te lichten en voor onecht te verklaren. Voorzeker, een al te gemakkelijke manier, om, na alles verworpen te hebben, wat die theorie weerspreekt, eigen gedachte tot de eigenlijke maatstaf te verheffen. Dat is de eigenlijke zwakheid van alle Schrift-critiek, om niet te willen luisteren naar het klaar getuigenis der Schrift. Want van Haar alleen kan men zekerheid ontvangen, omdat het de Geest is, Die in dit Woord spreekt, en Die het Woord tot Gods woord maakt.

Ook in dezen is het waar, dat het nooit *de* wetenschap is, die zich niet met een kinderlijk geloof tot de Schrift wil wenden, om van haar alleen te willen leeren.

Saulus van Tarsen is door die opleiding, gelijk sommigen het willen, in geen enkel opzicht het Evangelie ten goede gekomen. Wel omgekeerd. Het Evangelie kwam hem ten goede. De menschen en omstandigheden staan nu eenmaal niet op zichzelf, en het 'alszoodanig' wordt wel door ons zondige menschen gebruikt, soms ter verduidelijking, en ook wel, omdat, waar men aangezicht tot aangezicht komt te staan met moeilijkheden waar men geen raad mee weet er zich mee tracht af te maken, maar zoo is de werkelijkheid niet. De dingen staan altijd met elkander in nauw verband. De Heere heeft in dezen, evenals dit het geval is met de overige schrijvers van Zijn Woord, alles klaar gemaakt, nog aler zij er waren. Gelijk Hij Zijn kerk met de daartoe behoorende ambten in Zijn eeuwigen Raad verordeneerde, zoo ook heeft Hij in Zijn Raad de personen, hun karakters, hun plaats in het midden der wereld, die wereld zelf en alles wat daartoe behoort, bepaald, opdat het alles dienstbaar zoude zijn en bekwaam, om de plaats in te nemen, door Hem voorbeschikt en aan Zijn doel beantwoordend. We weten wel, dat men in sommige kringen daar eindelijk en ten laatste, we zouden

haast zeggen tegen wil en dank, *uitkomt*, maar het is en blijft toch een feit, dat men practisch uit een soort sunergisme leeft en daardoor voor den mensch een plaats weet in te ruimen, welke hem niet toekomt, en waardoor het nietig schepsel een eere ontvangt, die alleen Gode mag worden gebracht. We moeten daar dan ten slotte ook niet uitkomen, maar mede *beginnen*. Dat alleen geeft vastheid en rust, helderheid en moed en stemt tot nadenken, terwijl het lust tot den arbeid geeft en tot nauwkeurig Schriftonderzoek aanspoort.

De kerk van Christus mag ook hierin niet ontaarden, doch moet het alles onder het gezichtspunt brengen van Gods absolute wijsheid. Paulus wil het immers zelf niet anders? Waar toch hoort ge hem roemen over iets, waarvoor men de wereld of de mensch zoude dankbaar zijn? *Hij* roemt in het kruis *alleen*.

Hierbij mag ook niet uit het oog verloren worden, dat, temidden van deze Grieksch-Romeinsche wereld, Paulus als Farizeër werd opgevoed. Feitelijk is het de allergrootste dwaasheid, om den Apostel als een vergriekte Jood aan te merken. Geheel de Schrift getuigt juist het tegendeel. Laat de Schrift, laat in die Schrift Paulus spreken en er blijft hieromtrent geen twijfel meer over. Staande voor den grooten raad legt hij aangaande zijn afkomst een duidelijk getuigenis af. Hoort slechts: "En Paulus, wetende, dat het eene deel was van de Sadduceën, en het andere van de Farizeën, riep in den Raad: mannen broeders! ik ben een Farizeër, eens Farizeërs zoon; ik word over de hoop en de opstanding der dooden geoordeeld." Door dit getuigenis worden we bekend met zijn opleiding, zooals hij deze van huis uit ontving. En tenzij men 'eens Farizeërs zoon' wil vertalen door 'een geestelijk kind van zijn leermeester te zijn', iets, dat hij zeer zeker nader zoude omschreven hebben, laat hij ons even zien wat zijn familieleven was en hoe hij van jongsaf aan is opgevoed. Duidelijk is het derhalve, dat Saulus uit een Farizeesche familie afstamde, die nauwkeurig de voorvaderlijke traditiën in eere hield. Hetzelfde getuigt hij in zijn brief aan Timotheus, aan wien hij schrijft: "Ik dank God, dien ik dien van mijne voorouderen aan in eene reine conscientie" (II Tim. 1:3a). En niet alleen omtrent zijn afkomst, maar ook aangaande zijn levenswandel getuigt hij: "Als die van overlang mij te voren gekend hebben, (indien zij het wilden getuigen), dat ik naar de bescheidenste sekte van onzen godsdienst, als eene Farizeër geleefd heb."

Paulus kon dus wijzen op zijn echt Joodsche afkomst en voornamelijk op het feit, dat hij tot de secte der Farizeërs, de orthodoxe klas in Israel, de afgescheidene behoorde. Weliswaar, was het een naam, die later in discrediet kwam, doch die in Paulus' dagen een eere-naam was. Het was een buitengewone eere tot deze secte te behoorren en het gewone volk beschouwde deze mannen als de vroomsten des volks. Het waren de mannen, die zorgvuldig toezagen, dat de voorvaderlijke wet gehandhaafd bleef en dies in eere werd gehouden. De

Farizeërs, wel begrijpende, dat men tegen den machtigen overheerscher niet veel kon uitrichten tot bevrijding des volks, een ideaal, dat iedere Israeliet vervulde, beschouwden het nu hun taak en werk, om Mozes' Wet met hand en tand te verdedigen en zij hadden het er op gezet, die vaderlijke traditie te bewaren en het laatste bolwerk tegenover allen en alles te verdedigen. De naam van Mozes lag hen als op de lippen bestorven en in hun ijver deden zij voor de Zeloten niet onder, doch omreisden land en zee, indien zij slechts één enkele proseliet konden maken. Van dien ijver der Farizeëen heeft de Heiland zelf getuigd en Hij heeft hem in de sterkste bewoordingen veroordeeld. Waren de Sadduceëen de koude en ongevoelige aristocratische partij, de rationalisten in Israel — immers loochenden zij het bestaan van geesten en Engelen, alsmede de opstanding der dooden? — de Farizeërs waren de ijveraars voor den godsdienst der vaderen en achten zich geroepen, om van alle menschen te moeten eischen, dat zij in de hoogere sfeer van het stipte en het strikte onderhouden der geboden, zooals zij die opvatten, moesten leven. Kon dan Jeruzalem niet langer verdedigd tegen de onbesnedenen, de 'Wet' zouden zij dusdanig beschermen, dat zij een niet in te nemen vesting bleek, waardoor alles wat Jood was, bleef saamgesnoerd.

Paulus werd in de leer van die secte opgevoed. Zijn vader was een Farizeër, die hem met de geschiedenis van het Oude Testament, van al wat Jehova voor Israel had gedaan bekend maakte. Zijn later getuigenis is: "En ik in het Jodendom toenam boven velen van mijnen ouderdom in mijn geslacht, zijnde overvloediglijk ijverig voor mijne vaderlijke inzettingen" (Gal. 1:14).

En Saulus van Tarsen heeft zich in de oogen van zijn secte en gansch het volk een naam gemaakt, toen hij, blazende en dreigde en moord tegen de discipelen des Heeren beraamde, tot den Hoogepriester ging en brieven begeerde, om ook in Damascus, indien hij volgelingen van Jezus mocht vinden, deze, beide mannen en vrouwen, naar Jeruzalem zou brengen. Geen der Apostelen heeft ooit zooveel ijver getoond voor het Judaïsme dan Saulus. Zijn leermeester Gamaliel heeft zeer zeker met welgevallen op dezen echt-Joodschen jongeling neergezien, die bij zijn enthousiasme een leergierigheid aan den dag legde, waardoor er van hem veel te verwachten viel.

W. V.

Voor de wereld moeten wij in alle tucht en eerbaarheid leven, zoodat de menschen niets over ons te klagen hebben: want zulks behoort in dit leven hier op aarde. Doch wanneer het tot het toekomende en eeuwige leven komen zal, zeg dan: ik houd mij aan den Man Christus en aan Zijne heiligheid, die Hij mij in den Doop, in het Woord en Sacrament belooft en schenkt: daarbij wil ik mij laten vinden als een arm wormpje.

God's People -- An Other People

(Spoken at a recent Rally Day of our local Christian School)

A God-given privilege it is to be numbered among the supporters of the Christian School. It is to me. I see on the one hand the stately structures of the Public School system. I regard the questionable activities, the carnal programs, the silly plays of the Public Schools. I see how they are the places where the great majority of children are prepared for their place in life. I consider their colorless, truthless, carnal, humanistic aspect. I note on the other hand the meager structures that are invariably the Christian Schools and consider the thin stream of covenant children, who there are instructed in the way in which they should go, passing by the stately for the meager, the great for the small. And I thank God,—thank Him that it may be my privilege to support the latter, to love the Christian School, to pray for it, to fight for it, to pay for it, to have my children instructed within its walls at the time appointed. Why? Because the Public School is the institution of the world, of the flesh, of darkness, of the lie, of the devil. The Christian School is the institution of God's covenant, the place where our children are instructed, at least should be instructed, in the fear of the Lord.

For this reason it follows, to support the institution of the Christian School is also our God-given duty. No, it is not a question for you and me to determine, whether or no our children shall have Christian instruction. But too many in our day entertain this altogether false notion. The result is inevitable. As soon as conditions become somewhat depressing and money less plenteous or something occurs that is not entirely to their liking, many lose interest, withdraw their moral and financial support, and actually consider this to be their privilege. Yet nothing is farther from the truth than that the question of Christian instruction should be ours to decide. The very thought is wicked. It is carnal conceit to imagine that we can do with God's children as we please. Christian instruction is a God-imposed obligation. Is it a question whether my children shall have the best of nourishment for their physical existence? Could it ever be within my rights to give them a stone for bread, a serpent for a fish? Certainly it can be no question whether they shall have the best of foods spiritually and mentally. And all that is not positively Christian in instruction is stone. The question after all is not whether we shall give our children Christian education, but how we can best do this. Christian instruction is a matter of principle. To adhere to principle is never arbitrary. Wherever principle is involved mortal man has but one course. Consequently, not we decide, but God has decided for us, that the Christian School is the place where we must instruct our seed in the way of God's covenant.

Again it follows, that for the sincere child of God Christian instruction is also a spiritual necessity. Spiritual life demands it. It is indeed an evil omen when in any given community Christian instruction is on the wane. Our zeal for the latter to a considerable extent reveals the temperature of our spiritual life. I maintain: given the new life of Christ; given an understanding of the rudiments of Christian instruction; the product will be Christian Schools. Why? Because God's people are simply different from the world. They are an other people entirely. They are unique in the midst of the world. They are other in principle, in needs, in desires and in their entire walk of life.

I use this occasion to call your attention to this thought: God's People, an Other People. Let us briefly notice, that they are: other in life; other in walk; other in the matter of instruction.

With a view to the matter now occupying our attention the thought is basic: God's people is principally, spiritually, thus essentially different from the world. This is obviously the root, the deepest necessity of all Christian instruction.

By nature, it is true, we and the world are one. Together we are steeped in sin. That world was created good. Man was formed in the image of God, in true knowledge, righteousness and holiness. He was God's friend; His prophet, priest and king. He loved the light, loved the truth, loved God. But man fell. He forsook God, transgressed His command, desecrated His covenant, chose for the devil. And the results were disastrous. From that very moment man became the object of the wrath of a holy God. He became guilty and totally depraved. God's image in man turned about into its very opposite. Spiritually-ethically it was destroyed. Man became darkened in his understanding; an enemy of God; a servant of the devil; a prophet of the devil, his priest, his king; a lover of unrighteousness, of darkness, of the lie, of sin, of death. Such is the spiritual condition of the world; that world, which supervises and expresses itself in the Public School. To that world also we belong by nature. As such we are not merely in the world, but also of the world. With that world we fell in sin with all its disastrous results. By nature we are spiritually-ethically one with the world, one in our adherence to sin and its father, one in our implacable hatred for God and His kingdom.

By grace, however, this has become different. God makes His people an other people. This is taught us on every page of Scripture. Particularly we are reminded of this in passages such as we find in I Peter 2:9. There, in distinction from them "which be disobedient" and "which stumble at the word, being disobedient: whereunto also they were appointed", the apostle speaks to the church: "But ye are a chosen generation, a royal priesthood, an holy nation, a peculiar people; that ye should show forth the praises of

Him, Who hath called you out of darkness into His marvelous light". Notice, this God has done. Salvation is not a human product. God makes us other. He alone forms us unto a peculiar people of His own. This God realized eternally in His everlasting, sovereignly free, unchangeable decree of election, that "eternal good pleasure of God's will to save some men through the means of faith in Christ to eternal glory." God's people are therefore eternally other. "Ye are a chosen people." This implies, that God, in sovereign good pleasure, has eternally chosen His own to be His peculiar treasure; to be the body of our Lord Jesus Christ, "the fulness of Him that filleth all in all", Ef. 1:23; to be the people of His covenant and heirs of life eternal. Spiritually God makes His people other by the irresistible power of His grace. These chosen ones He regenerates. Their dead hearts He quickens. He grants them the life of the resurrected Lord. These regenerated He calls by His Word and Spirit, causing that new life to manifest itself in the midst of a world of sin. Thus we become also spiritually other. Notice, we are other than the world, having an other life, an other Father, other ideals, an other goal, other desires and aspirations.

This other life reveals itself antithetically. The operation of God's grace does not take His people out of the world. Remaining in the world, we are no more of the world. Historically one, both dwelling for a time in the same sphere, the world and we are nevertheless spiritually different. Thus it is life on a background of death, light on a background of darkness, truth over against the lie, prophets and priests and kings of God versus prophets and priests and kings of Satan. Thus we also understand our glorious calling in the midst of the world. We must reveal God's wonders and show forth His praises, yet, but in and over against a world that loves darkness and hates light.

Being other in life, these people of God are also other in their entire walk of life. Also this principle is basic to the subject of Christian instruction.

The world walks as the world is. This is inevitable. "They that are after the flesh do mind the things of the flesh", Rom. 8:5. This the world does in every sphere of life. In all its recreation, its entertainment, its business, its politics, its art, its culture, its science, the world "minds the things of the flesh." In its every thought, every word, every deed the world is carnal, seeking the things that are below. Consequently, in all these spheres of life the world walks in sin. "The carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God; neither indeed can be", Rom. 8:7. In all things the world seeks darkness rather than light. It seeks satisfaction and contentment in the things below. It is carnal, this-worldly, natural, devilish. It hates God, excludes His Christ, rejects His Word. God is not in all its thoughts. It seeks to maintain itself in sin and iniquity. It pursues the riches, the name and

fame, the vainglory, the honor and reverence, the position, the greatness of this present time. The things of God's kingdom are deliberately and malignantly excluded from all that pertains to the present existence of the world.

Other is the walk of God's people. This is necessitated by that new life. We are different from the world. Hence our walk is different from that of the world. "They that are after the Spirit mind the things of the Spirit", Rom. 8:5. This does not imply that the Christian desires to isolate himself in a local sense of the word, nor even that we feel constrained to withdraw from any particular sphere of life. We do not crave physical, local isolation. This is not our calling. We are not Anabaptists. We do not desire to evade the battle and to escape all contact with the world. The Christian is no coward. He is content to dwell in one sphere with the children of this world. This difference in walk is a spiritual one even as our difference in life is spiritual. This other walk concerns every sphere of our present life. It embraces our recreation and entertainment, our business and politics, our art and science, our thoughts and words and deeds, our singing and speaking. And it implies that in these all we seek God's fellowship and glory; we strive to live the life of our Lord Jesus Christ, Whose meat it was to at all times do the will of the Father; we seek to adhere to our calling, namely, "to show forth the praises of Him, Who called us out of darkness into His marvelous light." Antithetically it implies that we condemn and forsake all that is sinful and is void of the positive love of God.

In the sphere of this other walk we also find the matter of Christian instruction, that other instruction than that of the world.

The Public School is the world's school. It also is as the world is. It is in fact the world's outstanding institution, for in its schools the world expresses itself, reveals itself, develops itself more than in any other of its institutions. The Public School is governed by the world. Its teachers teach there. Neither do the few Christians who may be found in the faculties of Public Schools alter this rule. I am convinced, that such are not at all in their proper place in an institution where God and His Word are systematically excluded and where the blood of the covenant is trodden under foot. The camp of the foe is not the place where we must fight the battle of God's covenant. I also fear that such so-called Christians in a Public School hide whatever light they have under a bushel for the sake of salary and position; that instead of permeating their instruction with the principles of God's Word they, to all practical purposes, actually permit themselves to be used as teachers of the world. However this may be, the above stands, that the teachers of the world teach in the Public School. And its children are instructed there.

What is the result? The instruction of the Public School is vain, void of all piety and fear of the Lord, consequently wicked. All instruction minus God is principally out of hell. Its entertainments are carnal, empty, frequently exceedingly silly, intended to satisfy the flesh. God has no place in the system, neither prayer, nor Scripture, nor faith. No place for God in history, in geography, in science, in speaking, in singing. The Almighty Creator and Sustainer of all things is systematically excluded from the works of His own hands and maliciously robbed of the glory and praise that should only be His. The child is instructed in that which is purely carnal and earthly, not to mention the wicked life of the world and the foolish and pernicious philosophy that is instilled into the minds of the man and woman of the future.

Thus understood, the school system is indeed the greatest instrument in the development of the kingdom of Antichrist. That kingdom is the power of the world in its highest possible manifestation, minus God. It is the world wherein every line of endeavor shall have reached the acme of earthly development. It is the world wherein sin shall manifest itself completely; the world which, impelled by perfect hatred of God and His Christ, shall ultimately use all its means to hound the people of God until death. The development of that kingdom is largely attained, not by movie or dancehall, not by dens of vice and shame, but by the educational institutions of today. In its schools the world develops, not in the places of filth and hilarity. The Public School lies upon the line of false prophecy. It knows, but not God. It speaks, but not of God.

These things we must understand. We must know the world to somewhat appreciate our position. We must feel that our position is diametrically opposed to all that shuns God. Be assured, all elevation of the world, all compromise with the world, all extolling of its so-called beauties and virtues, all toleration of that which ignores God is the death of Christian instruction. After all, Christian instruction is not something better. It is different.

Because of our other life and walk we also demand other instruction for our children. We feel the need of expressing that new life of Christ in our entire daily existence. We desire to impress upon the minds of our children the basic truth, that though in the world they are not of the world. We aim to prepare our covenant children for a covenant life by means of covenant instruction. They must be taught from day to day that they must seek God and know Him in all things.

Therefore we have our Christian Schools. There we may instruct our children, something the world cannot do. There we may determine upon teachers who themselves confess the name of the Lord. There our children may be reared daily in a life of spiritual isolation for God's sake. There we may strive to teach all

things in the light of Scripture and the sound Reformed faith.

Let us then also here be willing to be an other people, walking according to the calling wherewith God has called us. I know that much in our Christian Schools is not as it should be. There is too much of the world in our own midst, in our teachers, in our instruction, in our school life; too much imitation of the world; too much aversion to being peculiar. Yet here is the place where we must strive. Jerusalem may become unfaithful, and surely she has, but this is not yet a God-given pass to Babylon. Jerusalem remains the place where we must stand and fight the good battle of faith. There we may at least demand adherence to the faith that is dear to us.

Indeed, living other than the world may involve us in difficulties. The world will despise us, will deride us, will deny us its fame, its glory, its support.

This, however, may never be forgotten, only in this way will the victory be ours, also in the matter of Christian instruction. Refuse to be distinctive, peculiar, and the battle is lost. Strive to live that other life and Christian education will remain. We will have the victory through Him, Who loved us. Let us "be faithful unto death, that no one take our crown."

I thank you for your attention.

R. Veldman

TOTALLY DEPRAVED

Our nature's totally depraved;
The heart a sink of sin;
Without a change we can't be saved;
We must be born again.

That, which is born of flesh, is flesh,
And flesh it will remain;
Then marvel not that Jesus saith,
"Ye must be born again."

Spirit of life, thy grace impart,
And breathe on sinners slain:
Bear witness, Lord, in every heart
That we are born again.

Dear Savior, let us now begin
To trust and love thy word,
And, by forsaking every sin,
Prove we are born of God.

DEN SATAN OVERGEVEN

D. d. B. van G. R., Mich., vraagt:

Hoe moet ik I Tim. 1:20 verstaan in vergelijking met I Cor. 5:5. I Tim. 1:20 spreekt van Hymenëus en Alexander, die den Satan zijn overgegeven, opdat zij niet meer zouden lasteren. En in I Cor. 5:5 lezen we: "Denzulken over te geven den Satan, tot verderf des vleesches, opdat de geest behouden moge worden in den dag van den Heere Jezus." Zou men, menschelijkerwijze gesproken, niet denken, dat als iemand den Satan werd overgegeven, hij dan juist zou lasteren, want het is immers juist Satans werk om Gods gemeente te lasteren? Toch staat in I Tim. 1:20 het tegenovergestelde: om niet meer te lasteren. En als we dan in I Cor. 5:5 lezen van een verderf des vleesches opdat de geest behouden moge worden in den dag van den Heere Jezus, moeten we dan daarbij denken aan een toestand zooals die van Job, die ook gedeeltelijk den Satan werd overgegeven, maar die door den Geest versterkt werd en bewaard bleef?

Antwoord:

1. We hebben het in beide gevallen ongetwijfeld te doen met een bijzondere apostolische tuchtoefening. Niet de gemeente als zoodanig oefent deze tucht uit, maar ze wordt uitgeoefend door bijzondere apostolische macht. De gemeente heeft de macht van excommunicatie. Daarom draagt de apostel dan ook aan de gemeente de taak op, om dezen booze uit hun midden weg te doen, I Cor. 5:2, 13. Doch in vs. 3 spreekt hij over hetgeen hij zelf besloten heeft te doen. We lezen immers, vss. 3, 5: Doch ik, als wel met het lichaam afwezend, maar tegenwoordig zijnde met den geest, heb alreede, alsof ik tegenwoordig ware, dengene, die dat alzo bedreven heeft, besloten, in den naam van onzen Heere Jezus Christus, denzulken over te geven den Satan tot verderf des vleesches, opdat de geest behouden moge worden in den dag van onzen Heere Jezus Christus. Hetzelfde geldt ook van I Tim. 1:20. Ook daar zegt de apostel, dat hij Hymenëus en Alexander heeft overgegeven aan den Satan, opdat zij zouden leeren niet meer te lasteren. Het gaat dus niet over eene tuchtoefening door de gemeente, maar over bijzondere apostolische tucht. Dat de apostelen daartoe de macht hadden blijkt wel uit de gevallen van Ananias en Saffira en van Elymas den toovenaar.

2. Wat deze tuchtoefening inhield is uitgedrukt in de woorden: "den Satan overgeven" en "den Satan overgeven tot verderf des vleesches". Dat dit ook een uitbanning uit de gemeente van Christus inhield, ligt wel in den aard der zaak. Toch lag in dit overgeven aan den Satan ongetwijfeld ook meer. Het was een daad, waardoor de overgegevene in bijzonderen zin door den Satan kon worden aangevallen en geplaagd, en, zooals wel duidelijk is uit de woorden "tot verderf des vlee-

sches", waren lichamelijke plagen zelfs niet buitengesloten. Het woord "vleesch" heeft in de laatste woorden wel niet de beteekenis van "lichaam". Het blijkt wel uit de tegenstelling met "opdat de geest behouden worde", dat de apostel het oog heeft op "vleesch" in den ethischen zin des woords. Niet het vleesch moet verdorven, maar het vleesch der zonde. Echter blijkt ook uit heel het verband, dat dit vooral ziet op een bepaalde zonde, die in het lichaam geschiedt. De bedoeling der woorden is dus zeer waarschijnlijk: "opdat door middel van lichamelijke plagen het vleesch der zonde in dit opzicht verdorven moge worden".

3. Het doel van deze tuchtoefening, zooals het doel van alle tuchtoefening behoort te zijn, was echter het behoud van den aldus getuchtigde. Dit blijkt in I Cor. 5:5 uit de woorden: opdat de geest behouden worde; en in I Tim. 1:20 uit de woorden: opdat zij zouden leeren niet meer te lasteren. Broeder d. B. doet de vraag, of wij niet juist het tegenovergestelde zouden verwachten, daar toch iemand, die den Satan wordt overgegeven juist zou leeren om te lasteren. Dit laatste zou wel het geval zijn, indien namelijk de woorden zouden beteekenen een overgave ter verharding in de zonde. Doch dit is niet de bedoeling. De overgave aan den Satan is in dit geval allereerst uitbanning uit de gemeente; in de tweede plaats ook een overgave, waardoor de zondaar de wrange vruchten zijner zonde plukt of proeft. En, indien de overgegevene metterdaad een kind van God is, zal hij door die tuchtiging tot boete en bekeering komen, zoodat hij door de kastijding leert niet meer te lasteren en zijn geest behouden wordt in den dag van Christus.

H. H.

ADAM IN PARADISE

Adam in Paradise was plac'd.

Our nat'ral and our fed'ral head;
With holiness and wisdom grac'd,
In his Creator's image made.

Bless'd with the joys of innocence,
Upright and happy, firm he stood;
Till he debas'd himself to sense
And ate of the forbidden food.

His soul at first, a holy flame,
Was kindled by his Maker's breath;
But stung by sin, it soon became
The seat of darkness, strife, and death.

Divine Love

The dreadful silence of that "certain man" has always seemed strange to me. Imagine the scene: a younger son demands of his father the portion of goods that falleth to him; while his father is still living. And we read: "And he divided unto them his living". That is all. We would imagine that such a father would storm and rage at the ingrate, or perhaps that he would break down in tears and sighing at the callous exhibition of this unnatural son, but no: he divided unto them his living.

Dreadful silence.

I do not think that it is necessary to prove to you that this "certain man" in the parable is our Covenant Jehovah, neither is it necessary to point out that the two sons are children who are born in the church of God. And it will also be clear that the urge of this younger son to have the portion that falleth to him must mean that he determined to be free of all the ties that bound him in the church of the living God.

Oh, of course, he was brought up in the fear of the Lord; his parents sent him to Christian School and the catechism classes. He also found a place in the family pew on Sunday. From morning till night he heard the glory of the Lord extolled by friend and lover alike. All things in his youth smacked of that glorious name of the Lord. He had a covenant education.

But he was more than sick of it. His impatient question: his callous preparation for that far journey — it all witnesses of his loathing for Father and Father's house with its Bread and to spare — he must have no more of it; he is more than sick of it. Oh! that beautiful far country was beckoning; he heard in his imagination the sweet music of the dance and the timbrel, the carefree atmosphere of the godless world. Heigh-ho! Here I come! Make ready your banquets and your instruments! Here I come! At last I am my own boss. My father has divided unto us his living. I have lordship over self.

And feverishly he gathers all his belongings together and leaves the house of the father. To a far country. The world and its wickedness.

And heaven is silent. Oh, that dreadful silence of Jehovah in our sinning. I read: "These things hast thou done, and I kept silence; thou thoughtest that I was altogether such an one as thyself: but I will reprove thee, and set them in order before thine eyes" (Ps. 50:21).

Yes, God is silent during our sinning, but He does write the things down in His book of remembrance. So also here with this younger son. And they will come home to roost. At least for a while. And the things, the wicked, godless things, shall call forth the bitter tears of repentance.

No, it needs no stretch of the imagination to know

that this far country is the world. It is far. Far from God. In the world all their thoughts and words and deeds are that there is no God. They have even murdered God in the imaginations of their wicked hearts. We live every day in this far country. But thanks to God we do not feel at home in it and we do not seek it with the new man, that dwells in us. It is a far country for it is alien to all the virtues of the Father in heaven. There dwelleth no good thing. All that they think and speak and do in that country is absolutely contrary to God's adorable perfections.

And notice that the younger son casts himself in the midst of this godforsaken world to live riotously.

Cruel world!

When he has nothing left they leave him. When a famine comes they offer him who is a Jew to herd the unutterable flesh: swine.

Small wonder. For the prince of that rotten world is the devil. And he is a murderer of men from the beginning. This younger son experiences the program of the devil: love them and leave them. Bring them to desperation and mock in their anguish. Swine for the Jew. Devilish sarcasm!

But, oh, heavenly God, how lovely art Thou!

I see the real author of that famine. It is the lovable Father, who uses this famine to bring that son to himself. It is the nearness of God which will teach him that the world is cruel and never satisfies.

It is in the days of fasting that he is brought to himself by his Father. It is the Holy Ghost Who comes and draws a picture of Father's House in the heart of this son. He is among the souls that are numbered from all eternity and so he cannot stay in that far country. It is time that Father bring him home. And he beholds in the eye of his mind a picture of that glorious church of Jesus. Notice that he hungers for the bread that is cut in Father's House. That bread is the communion of love with Father. That Bread is the heavenly Bread. That bread is Jesus Christ Who is given for the hungry hearts of the chosen children of the Almighty. Glorious event in the life of the younger son. Glorious event, even though he bows down and sheds bitter tears far out in the wilderness of the world. Glorious event, for the hungry ones for Father's bread are blessed. Blessed are those that hunger and thirst after righteousness, for they shall be filled.

Does not that boy thirst and hunger after righteousness? Do you fail to see that Divine attribute operating in him? Listen to his piteous cry: I will arise and go to my father, and will say unto him, I have sinned against heaven and before thee, and am no more worthy to be called thy son: make me as one of thy hired servants. The hunger for righteousness speaks loudly in this confession. He condemns himself and expresses his longing for the father. And the Father is the righteous One. Longing for God is also

longing for His virtues, for God and His virtues are one.

And he arose

When the love of God begins to work in the heart, it forces itself through in the spoken word of confession; and when the heartfelt and true confession is spoken the selfsame love works through in the deed of repentance. Then we return to the Father. Then we forsake the wicked world and the wicked worldlings and all that is within us stretches forth, yearns for the home of the Father, for the Father Himself and His Bread.

But when he was yet a great way off, his father saw him

Oh, beloved, Father never lost sight of his son. Great is the love of God, so great that even in all eternity, and that is so long, even then you will never be able to thank Him enough for His great love towards us, His undeserving people. When he was yet a great way off . . . what does it mean? Ah, we are so great bunglers, we know not, we are of yesterday and know nothing. We do not even know how to act properly in our conversion.

Can you not see the scene?

The more he approaches the home of his father the more ashamed he becomes. His feet feel like lead, he walks ever slower, ever slower.

But Father, oh his loving Father, who never ceases to love him, beholds him afar off and notices his ever slower approach. And then father has compassion on his son, he runs to meet him and does not even give the boy a chance to confess the misdeeds but restores him to the former state by falling on his neck and kissing him, him the ingrate. What adorable picture of the love of God.

Oh, yes, we yearn for our own children, we who are sinners. And also we, when our boy would go wrong, would never cease to love him. We also would run to meet him and kiss him, but God is God. We, in our love for the child of our bosom, we are but a very weak shadow of the tenderly loving God in Christ. Never can a son sin against us as we have sinned against God. Never can we show our love to our own children as God has done to His children in the giving of His own Son on the accursed tree. Unending is the love of God

Harken: . . . Father, I have sinned; Father, I am no more worthy

Ah, what wonderful melody. When once this speech is translated into heavenly language, the very angels sing for joy. Joy with the holy angels over one sinner who repents in dust and ashes. It is the work of the loving Father Who works this repentance in the depth of the regenerated heart.

Notice also the sweet inconsistency of the erring son who returned: Father, not worthy to be called Thy son . . . but he says: Father! It is the yearning and

the groanings of the Holy Spirit Who constrains him to say: Abba, Father. The Spirit of adoption unto sons. Holy wonder of God!

And what is the answer of the Father?

How is this, my son, do you say that no longer you ought to be a son of mine? Here is my answer: Come on, you servants, bring the robe of priority and put it on him! I will judge of your status: you will be in a higher state than ever you were before in this My house.

You say that you are no more worthy? Bring here the ring of worthiness and place it on his finger. He that sees the ring of mine will know that this my son is received once more within my bosom.

A hireling you would be, my son, in this my house? God forbid. Bring hither the shoes as a sign of power and preparation of honorable service as the son in his father's house.

And now, bring forth the fatted calf. We shall have a feast of feasts. Listen, ye seraphim and cherubim; give heed ye hosts of heaven! This my son, was lost and was found again, this my son was dead and is alive again! There shall be joy such as the halls of the heavens have never seen; there shall be music and dancing: make ready the instruments and the banquets, we shall begin to make merriment; it shall be the merriment of the eternal covenant life of the Father.

But, strange, what means that skulking figure in the darkness? Be quiet, he grumbles, he speaks in angry tones: Come hither, ye servant: what means all this merriment? And the answer: Oh, lord, thy brother has come; thy father has killed the fatted calf, and no wonder for he is safe and sound. And the anger increased. He would not come in.

Then father comes and entreats him.

Oh, horror! What wickedness this older son reveals: He is angry with the work of repentance; he is self-righteous so that he has no eyes for his sins: neither transgressed I at any time thy commandments — the dirty liar. But more, and most grievous of all: he criticizes the father for His love unspeakable in the reception of this son of His bosom. He frowns on the merriment of the heavens. (See Luke 15:1, 2.)

But God condemns the selfrighteous son by the words of his own mouth. My son: All that I have is thine. That is your own confession: we have God for a Father. Well this repentant son is mine and therefore thine. But . . . if this is true: *it was meet that we should make merry and be glad: for this thy brother was dead and is alive again; and was lost and is found.*

Terrible condemnation! It was meet, that is, it would follow as a matter of course, that when you are really my son, and his brother, you would join in our merriment of heavenly glee. But you do not and hence you condemn yourself and you are where you belong: outside, skulking in the darkness. In the outer dark-

ness where reigns the anger of the devil against all the merry works of Covenant Jehovah.

Father, we are not worthy to be called Thy sons!

But give us Thy heart of forgiving love.

For we would make merry with Thee.

In heaven, for evermore!

Amen, and Amen.

G. V.

DOINGS OF THE L. P. R. M. S.

It goes without saying that all those who have the cause of the Protestant Reformed churches at heart are interested in the doings of the organizations in their midst. The League of Protestant Reformed Men's Societies is one of those organizations. That it is active and alive was again borne out by our last meeting which was held in the evening of the 17th of January in the Creston Protestant Reformed church.

The attendance on this occasion was not large however, which was to be expected. The roads and streets were very icy, and not at all inviting to drive on. The societies represented were Creston, Roosevelt Park, Hudsonville, Fuller Ave. English., and Fuller Ave. Holland.

The meeting was opened by singing number 123 from the Psalter, after which the chairman read II Cor. 6, and offered a word of prayer. The subject of the evening was: "Protestant Reformed Principles, their Application in Practical Life." This subject was chosen to refute the charge of Anabaptism against us, and was treated in two essays. One was written in the Holland language by a member of the Hudsonville society. This paper was well worked out, interesting and instructive. The other essay was written in English by a member of the Creston society. In this essay the Protestant Reformed principles were admirably defended, and many good points were brought out.

We sang Psalm 84:3, 4, in Holland, during which singing a collection was taken to defray expenses. This concluded the first part of the program and we had recess.

We were called down in the basement where a wonderful treat was in store for us. Coffee and doughnuts aplenty. Three young ladies of the Creston church donated their services as waitresses.

After twenty minutes the program was resumed. We sang Psalm 25:2 in Holland, after which the subject of the evening was discussed. The discussion proved the need of such meetings, and the discussion of this particular subject. To the fact that Protestant Reformed principles are applicable to practical life all agreed, but how to apply them in certain specific cases proved to be a knotty question. The question was brought up if one should offer prayer if requested to do

so by a meeting of public school supervisors if it is known that those men care not for God and his Word, but merely have prayer for the sake of formality. The pros and cons were equally divided. The pros held that it offered a splendid opportunity to let one's light shine in the midst of the world; to testify of the riches of God's grace, and the blessings of salvation; to show that we really are a peculiar people, living from a different principle, the principle of a new life in Christ Jesus. This would have to be brought out in the words of the prayer, the manner of praying, and an attitude of childlike simplicity toward God.

The cons were equally outspoken in their condemnation of offering prayer on such occasions. They considered it mockery and casting pearls before swine, contending that whereas prayer is the expressions of the soul's desire to God as our Heavenly Father, and considering that the person praying is supposed to express the desires of those whom he leads in prayer, and knowing that that particular group of men mocks with prayer, and are enemies of God and His Christ, and have no soul's desires to express to Him, it is plainly a case of mockery, and should not be done.

It was also pointed out that if we consistently applied our principles to this life we must not look for success in this world in a worldly sense. We must never make ourselves believe that we will ever achieve greatness in anything we undertake in any sphere of life. But consistent we must be just like the Socialist party, who knowing they will not be victorious, nevertheless always put up a presidential candidate. In this they are at least consistent in their principles more so than many so-called Calvinists are in theirs.

The program was closed by singing Psalter number 368 after which Mr. Steigenga, president of the Creston society closed with prayer.

This is the gist of the program, and from this report the readers of the Standard Bearer will get a fair idea of what is going on in our L. P. R. M. S.

Mr. A. C. Boerkoel, chairman of the League, requested me to write a report of this meeting for the S. B.

G. Borduin

ATTENTION

On Wednesday evening, March 6, at 7:45 p. m., there will be a Social League membership meeting in the basement of the First Prot. Ref. Church, Grand Rapids.

Speaker for the evening will be Rev. P. De Boer of South Holland, Ill.

Prot. Ref. Men's League,

C. Hager, Sec'y.

THE STANDARD BEARER

Tien tiental jaren rolden daarhenen sinds "The Standard Bearer" in het leven werd geroepen door wakere, kloeke mannen, om het "Protestantsch Gereformeerd" scheepke door de branding der onstuimige baren van ongelooft, van hierarchie, verkeerde wereld- en Godsbeschouwing, van Arminianisme en Pelagianisme, een weg te banen. En ge zult het me moeten toestemen, 't heeft goed koers gehouden.

"The Standard Bearer" werd in het jaar 1924 in het leven geroepen, en is tot op den huidigen dag het eenigste blad in de Amerikaansche kerkenwereld hetwelk de lijnen der Heilige Schrift scherp en zuiver trekt.

Er worden nog altijd kanonnen afgeschoten — die gemaakt zijn in het kruithuis van Gods Woord — en die de fundamenten van een vrije-wil-huisje doen schudden en omverwerpen.

Dit blad werd uitgegeven omdat er behoefte werd gevoeld onder ons Protestantsche volk aan leiding en onderwijzing op alle terrein van het leven.

In "The Standard Bearer" vindt men dan ook niet een bijeenrapen van alles en nog wat, maar wel een goed doordachte wereld- en Godsbeschouwing, en daaraan hebben we meer dan ooit te voren behoefte omdat we leven in een wereld vervreemd van God.

Dit is echter nog niet het ergste. De kerke Gods in haren breeden omvang is niet alleen 't spoor kennelijk bijster, doch ze is opgezwolgen in een broederschap aller menschen, en er is dientengevolge dan ook geen sprankje van geestelijk leven kenbaar. Doch ook in kerken die gekenmerkt willen worden als goed gereformeerd is het goud zeer verdonkerd. Men ziet velerlei zonden in andere kerken, doch men is blind voor dezelfde ongerechtigheid nu, en in het verleden bedreven.

Dit kwam nog weer duidelijk uit, in een schrijven van de hand van Ds. J. Bruinooge. De geachte schrijver heeft een klaagzang aan in "De Wachter" van Woensdag, 9 Januari, 1935, over het onrecht dat Dr. Machen werd aangedaan, en die moet verschijnen voor de classis van New Brunswick, en zich aldaar heeft te verdedigen.

De Ds. vraagt, waarom is dit alzoo geschied? Omdat hij ontrouw is geworden aan zijn belofte die hij als bedienaar des Woords heeft afgelegd? Omdat hij den Christus der Schriften en het kruis van Christus uit zijn prediking en onderwijs heeft verwijderd en menschenlijke meeningen er voor in de plaats heeft gesteld? Omdat hij zelf verleid zijnde, anderen tracht af te voeren van het pad des rechts en der waarheid? Omdat hij onder vromen schijn een ander evangelie, een evangelie naar den mensch, bedektelijk heeft trachten in te voeren? Neen, zegt de Ds., om geen van die dingen: maar omdat hij en degenen die hem terzijde staan, meenen te moeten buigen voor God en zijn Woord, pal te moeten staan voor de waarheid en het goddelijk recht tegenover hen die de waarheid verdon-

keren en menschelijke inzettingen stellen boven het Woord en de inzettingen Gods.

De Ds. neemt een wachtende houding aan en stelt nog twee andere vragen. Hij schrijft, zal men in een kerk met zulk een belijdenis en met zulk een geschiedenis en zulk een verleden tot ontzetting uit het ambt durven overgaan? Indien dit het geval mocht zijn, welk trouw bedienaar des Woords en welk getrouw volgeling des Heeren is dan veilig?

Dit, geachte onderwijzer, beamen we ten volle; dan is er niemand veilig, die getrouw wil blijven aan God en zijn Woord. Dan zijn alleen zij veilig die de valsche leer verdedigen die bij Dr. Machen niet wordt gevonden.

Heeft Ds. Bruinooge, toen hij deze zijne ontboezeming neerpande, ook gedacht aan onze Protestantsche Gereformeerde kerken?

Ge herinnert u toch nog dat nu ruim tien jaren in het verleden leeraars met hunne kerkeraden uit uwer kerken midden werden uitgeworpen, die dit met Dr. Machen gemeen hadden dat ze onschuldig waren aan de grove zonden die in uwe vragen-klaagzang voorkomen. En uwe kerk wist dit ook, men verklaarde toch de broeders goed gereformeerd. Waarom dan dezen klaagzang? Is het welgemeend? Meet men niet met twee maten? Is men wel eerlijk tegenover God?

Neen, Ds., hetgeen niet van Dr. Machen en nog veel minder van de Protestantsch Gereformeerde kerken kan worden gezegd, dit kan wel in hoofdzaak van uwe kerk worden vermeld. In uwe kerk is God niet meer de God zooals Hij in de Schrift wordt voorgesteld. Ge durft het niet meer belijden dat God de alléén Souvereine is, die Zijn volk alleen liefheeft, en den goddelooze nimmer genade schenkt, ook niet wanneer Hij tot hem komt met den eisch van bekeering. Uwe kerken zijn niet meer de kerken der "Reformatie", en gekunt Calvijn niet meer uwen geestelijken vader noemen.

Ook in "Banner" en "Wachter" zoekt men tevergeefs naar de scherpe lijnen van de antithese, die in de "Reformatie" van 1834 zoo duidelijk uitkomen. Ook de verhalen die in deze bladen voorkomen, kunnen op grond van Gods Woord niet worden gerechtvaardigd. Het menschelijk-mooie wordt in de plaats geschoven van het Goddelijk-schoone.

Hierop heeft "The Standard Bearer" deze tiental van jaren telkens weer gewezen, en God verhoede het dat er ooit iets anders in hare kolommen verschijnt dat niet is naar den Woorde Gods. Er is steeds met Moeder getwist, doch ze heeft zich helaas van hare moedwillige zonden niet bekeerd.

We raden Moeder aan om weer een klein plaatsje in te ruimen in haar hart, voor het echte kindje dat ze zoo wreed heeft behandeld, en waarnaar ze ook op den huidige dag niet omkijkt. Dit Protestantsch Gereformeerd kindje is toch vleesch en been van Moeder, en 't werd eenmaal door haar geliefkoosd en vertroeteld, en

het heeft de borsten der moedermelk gezogen, de onvervalsche melk van Gods Woord.

We zagen dan ook gaarne dat onder de lezers van "Banner" en "Wachter", die de gereformeerde waarheid nog verstaan en liefhebben, op "The Standard Bearer" inschreven. Ge verrijkt uwe kennis, en zult moeten bekennen dat dit blad kerngezond is.

"De Vaandeldrager" doet nog steeds de rondte van Oost naar West, het zoele Zuiden en het barre Noorden, en ook in het oude vaderland klopt hij niet tevergeefs aan; een bewijs dat er ook daar nog zijn die de waarheid van Gods Woord beminnen.

Zoo nu en dan wordt er eens een stem in eigen kring vernomen of het niet wenschelijk zou zijn om nu en dan eens een klein artikeltje kerknieuws in de kolommen van ons blad te doen verschijnen. Men vergeet echter dat "The Standard Bearer" niet een kerkblad is, doch een theologisch tijdschrift, en het zal ook aan dit doel moeten beantwoorden. Het waarachtig heil der gemeente Gods eischt dat het volle licht van Gods Woord worde ontstoken, ten opzichte van alles wat betrekking heeft op de zaak van den Zone Gods. Dit tijdschrift moet altijd weer oude en nieuwe schatten opdiepen en uitdragen, die verscholen liggen in Gods Woord, opdat de zaak van Gods Koninkrijk mag worden bevorderd. 't Is echter ook het werk van "De Vaandeldrager" om scheeve dingen recht te zetten, en verzwegen dingen aan het licht te brengen, om zoodoende licht te verspreiden op het donkere pad van Sions kinderen in het midden der duistere wereld.

De Redactie meende toch de lezers een weinig tegemoet te komen. Er werden dan ook een vijftal broeders benoemd om dit werk te verrichten. Mijn persoon werd het terrein van Grand Rapids en omstreken aangewezen. Indien er nieuws in deze kerken voorvalt, hetwelk de moeite loont om in ons blad te worden opgenomen, men zende dit aan mijn adres, S. De Vries, 700 Alexander St., S. E., Grand Rapids, Mich. Ik denk dat het de bedoeling is ieder van de vijf broeders drie of vier artikelen in een jaar seizoen te laten schrijven.

Het is mijn wensch dat er in deze kerknieuws artikeltjes niet iets voorkomt dat Gods goedkeuring niet kan wegdragen, en dat ons blad ontsiert. Het moet ook in dit nieuws niet een bijeenrapen van alles en nog wat zijn.

Ik dacht zoo bij mezelf: 't is maar goed dat men het nieuws ontvangt, dan is men er ook niet zoo zeer verantwoordelijk voor; want de lezers zullen me het wel willen toestemmen dat ik zeer onervaren ben in dit mijn opgedragen werk. Men hebbe een beetje geduld. Tot ziens dan.

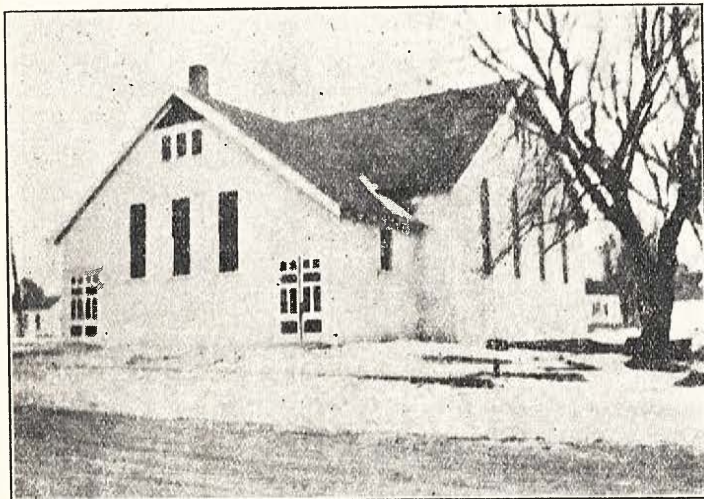
S. D. V.

Beroepen te Oskaloosa, Iowa:
Ds. J. De Jong van Hudsonville, Mich.

NIEUWS UIT ORANGE CITY

Er is geruimen tijd verstreken sinds wij ons laatste nieuws uit Orange City lieten weten. Daarvoor bestaan twee redenen. Ten eerste, en dat is wel de grootste reden, dat wij nu eenmaal geen artikelen-schrijver zijn. Ten tweede heeft ook de gesteldheid van het weer ons vertraagd. Het is voor langen tijd donker en dampachtig geweest. En ons voornemen was om bij de volgende gelegenheid een portret van ons kerkgebouw bij de S. B. ter plaatsing aan te bieden. Nu, evenwel, is het portret genomen en wij zullen nogmaals trachten het een en ander Orange City aangaande, te schrijven.

Het laatste nieuws dat wij schreven was, dat onze leeraar, Ds. H. H. Kuiper, in zijn ambt werd bevestigd door Ds. C. Hanko van Hull, bijgestaan door Dss. R. Veldman en G. C. Lubbers. Den 23sten Sept. 1934 deed onze leeraar zijn intrede in de gemeente door tot ons te spreken naar aanleiding van I Pet. 2:1-3: "Zoo legt



Kerkgebouw van de Gemeente te Orange City, Iowa

dan af alle kwaadheid, en alle bedrog, en geveinsdheid, en alle achterklappingen; en, als nieuwgeborene kinderen, zijt zeer begeerig naar de redelijke onvervalschte melk, opdat gij door dezelve moogt opwassen; indien gij anders gesmaakt hebt, dat de Heere goedertieren is." De hoofdgedachte: "Het begeeren naar de redelijke onvervalschte melk" werd voorgehouden van uit het oogpunt van wat die melk is; wie deze begeeren moeten en waartoe deze melk dient. Die melk moeten Gods kinderen begeeren omdat het Zijn Woord van rijke Zelfopenbaring is, dat dient tot opbouw van het geloof en tot troost op den levensweg Zijner gemeente. De gemeente heeft veel genoten van die heerlijke woorden tot ons gericht.

Er is al weer veel gebeurd in dien tusschentijd. De gemeente blijde, en de geest die er heerscht getuigt dat er liefde is voor elkander. Ook kunnen wij melden dat de gemeente eenigszins is gegroeid. Wij begonnen met

elf huisgezinnen en tellen nu zestien; dus de jongste zuster groeit.

Wij hebben in onze gemeente ijverige vrouwen, die steeds elken Dinsdag samenkomen in onze nette kerke-raadskamer als vrouwenvereniging, die bestaat uit 15 leden en drie begunstigers. De ééne Dinsdag is de leeraar in het midden en leidt hij de vergadering in het bestudeeren van de "Drie Punten", hetgeen steeds door de vrouwen met aandacht wordt gevolgd. De andere Dinsdag wordt de vereeniging geleid door de presidente, die dan de vrouwen bezig houdt met een van de meditaties uit "Door Strijd tot Overwinning". Ook wordt door de vereeniging gewerkt ten bate der kerk, en reeds menige gave werd den penningmeester ter had gesteld. Ook wordt de plaatselijke Christelijke School niet vergeten.

Tot het oprichten van een mannenvereniging is het tot hiertoe nog niet gekomen, ofschoon de gedachte reeds geopperd werd.

Des Zondags hebben wij meestel een goede opkomst, zoodat op één rustdag namiddag ons gebouw bijna gevuld was. Velen hier zijn ook wel begeerig naar de redelijke onvervalschte melk, maar kunnen nog niet breken met de "oude kerk". Doch op 's Heeren tijd zullen zij komen. Wij weten bij ervaring, dat als de Heere roept zij zullen komen.

Ds. Hanko is uit onze streken vertrokken, maar ook heeft de Koning der kerk reeds de ledige plaats gevuld. Hij maakt alles wel.

En wij vertrouwen, dat Hij ook Orange City bij den voortduur zal blijven zegenen.

R. J. Extra

CHRIST'S CALL TO THE SOUL

Fair soul, created in the primal hour,
Once pure and grand,
And for whose sake I left My throne and power
At God's right hand;
By this sad heart pierced through because I loved
thee;
Let love and mercy to contrition move thee.

Cast off the sins thy holy beauty veiling,
Spirit divine!
Vain against thee the hosts of hell assailing,
My strength is thine!
Drink from My side the cup of life immortal,
And love shall lead the path to heaven's portal.

I for thy sake was pierced with many sorrows,
And bore the cross,
Yet heeded not the galling of the arrows,
The shame and loss.
So faint not, then, whate'er the burden be,
But bear it bravely, even to Calvary.

Een Schrille Tegenstelling

Vroeger heb ik wel gedacht: wat is toch wel de speciale zonde geweest van dien rijken man, die zoo maar naar de hel gezonden wordt? Doch ik vraag dat nu niet meer. God zend niemand *zoo maar* naar de hel. Zijn doen is enkel majesteit en gerechtigheid. Ge hoort dan ook nooit één woord van verwijt aan God vanuit die plaats der afgrijzing. Zij weten het veel beter dan wij.

Neen, ik vraag dat nu niet meer. Ik zie in Gods Woord, dat Lazarus en de rijke man een tegenstelling vormen.

Och, neen, die tegenstelling bestaat niet alleen en ook niet hoofdzakelijk in het feit, dat de eene rijk was en de andere arm. Ge kunt wel doodarm zijn in dit leven, nog armer dan Lazarus en toch nog voor eeuwig verloren gaan. Ook kunt ge wel rijk zijn en toch nog behouden worden, hoewel dit laatste een uitzondering is op den regel.

Neen, de hoofdzaak in de tegenstelling is dat Lazarus een kind van God was en de rijke man een kind des duivels. Daarom is hun leven, hun sterven en in der eeuwigheid hun lot een tegenstelling.

Laat ons een zien hoe ze geschilderd worden in Gods Woord in hun leven.

Eerst dan maar de rijke man. Een naam heeft hij niet. Vooral met het oog op het feit dat de naam van den armen man wel genoemd wordt is dit verzwijgen van zijn naam teekenend. Hij heeft natuurlijk wel een naam gehad. En dan wel een naam die schier op aller lippen zweefde, want hij was een groot man. Hij behoorde bij de grooten der aarde. Dat blijkt allereerst uit het feit dat hij rijk was. En rijk te zijn beteekent hier op aarde om groot en bekend te zijn. Dat is zoo al zijt ge nog zulk een stommerik. Ge kunt wel een uitblinkende domoor zijn en toch zal de domme wereld u nagapen waarheen uw voet zich ook keert. Als ge maar geld hebt.

Voorts blijkt het ook uit het feit, dat hij in een soort kasteel woonde. De arme Lazarus ligt bij zijn poort. En alleen de groote huizen hadden van die poorten in die dagen. En ten slotte is die man een groote der dagen geweest omdat hij gekleed ging in purper en zeer fijn lijnwaad en alle dagen vroolijk en prachtig leefde. Men loopt nu eenmaal de pauwen achterna en de gedurige feestdich is het "open sesame" voor de hoogten der aarde en der wereld.

Toch noemt Jezus zijn naam niet en dat is teekenend. Jezus verzwijgt den naam omdat die Zone Gods in de eeuwigheid leeft en de eeuwige dingen geduriglijk in al hun realiteit zag. Hij zag dat die naam uitgedelgd zou worden. Hij zag dien rijken man op aarde al reeds verzonken, naamloos verzonken in de eeuwige smart.

Zijn leven is enkel ijdelheid. Die rijke man had eenvoudig geen "business" om elken dag vroolijk en prachtig te leven. Hij verspeelde zijn leven. Zijn leven was

één rondte van feestmaaltijden, van drinken en zwelgen den ganschen lieven dag. En dat is goddeloos. Het leven is veel te ernstig om het te verzuipen en te verzwelgen. Brood en drank zijn middelen tot instandhouding van ons brooze en bouwvallige leven. En tweedens, het is een gedurige sprake, dat wij hongeren en dorsten moeten naar het hemelsche brood en het hemelsche water dat uit den rotssteen vloeit, welke is Christus.

Dus als wij eten en drinken ons leven maken, zondigen we tegen God in dubbele mate.

Daar komt nog bij, dat Lazarus aan zijn poort ligt vol zweren. Die arme stakkerd had maar nauwelijks genoeg om ziel en lichaam bij elkaar te houden. Hij heeft meer dan eenmaal gesmeekt om toch de kruimels en brokken der feestmaaltijden een beetje dichter bij hem neer te smijten. Want de honden waren zoo snel op hunne pooten: als hij er naar toe kroop was het bijna alles weer verzvolgen en moest hij wachten totdat de dienstmaagden maar weer eens kwamen om de overgebleven brokken naar buiten te smijten.

En hij lag daar elken dag. Die rijke man kende hem, want straks noemt hij zijn naam in de hel. Doch nooit keek hij naar hem om. En als hij hem al eens aanzag keerde hij het hoofd af van zijn vuil-verzweerd lichaam.

En Lazarus was de zonde van dien rijken man. Hij had dien armen stakkerd naar binnen moeten halen en zijn wonden met olie verzachten. Hij had het zeer fijn lijnwaad moeten gebruiken om zijn wonden te verbinden. Hij had hem krachtige wijn tot medicijn moeten te drinken geven en vleesch tot versterking des lichaams. Hij had hem moeten verzorgen als een broeder. Want zij waren broeders. Beide de rijke man en de arme Lazarus waren kinderen van Abraham.

En Lazarus?

Hij is de tegenstelling.

Hij heeft een naam. En wat een heerlijke naam. Lazarus. De Grieksche vorm van het Hebreeuwsche Eleazar en het beteekent: De door God geholpene. Wat schoone naam!

Die naam is ook uitdrukking van zijn wezenlijke verhouding tot God, zooals wel blijkt uit zijn einde.

Hij bewijst dan ook in zijn leven, dat God hem helpt. Het schijnt wel en weinig sarcastisch: de van God geholpene in het vuilnis, te midden van honden, in lompen gehuld? Doch meer dan schijn is het niet. God hielp hem om het zware kruis te dragen.

Dat God hem helpt is ook duidelijk uit de lieflijke ootmoed die hem tooit. Luistert slechts: Hij begeerde verzadigd te worden met de kruimpjes die van de tafel des rijken vielen. If you please! Probeer dat eens den menschen te doen verkiezen boven purper en fijn lijnwaad en ge hebt een onbegonnen taak. Neem de lekernijen van het kerkvolk en Holland is in last. Ik verzeker U geliefden, dat als God U helpt, ge tevreden

zult zijn met die kruimpkens der rijkaards. God geve ons die Lazarus gestalte.

Zijn leven is in tegenstelling met den rijkaard. Hij is arm en hulpeloos. Hij is vol zweren. En veel kleeren heeft hij niet, want de honden schijnen geen moeite te hebben om zijn zweren te likken. Zij waren niet bedekt, dus ook niet verbonden of met olie verzacht.

En toch? De liefde Gods woont in hem. God wandelt met hem. Elken morgen bij het ontwaken, als men gereed is om hem weer neer te werpen (zoo luidt het origineele woord) bij de poort des rijken, ontmoette hem God. Hij kende den God der vaderen en liefde Hem. Hij genoot van Zijn verbondsgemeenschap. En was zalig daarin. Lazarus, de van God geholpene. Zalig te midden van honden en vuil en zweren en honger. Wat een tegenstelling met dien rijkaard die daar ligt te brallen in brooddronkenschap. En kweelend klinkt het lied des zangers die zong voor geld. Genoeg, o zanger! Ziet toch, uw meester slaapt; hij snorkt in zijn roes der dronkenschap.

Doch bij de poort des rijken kreunt de arme Lazarus van pijn en smart. De laatste paar weken werden die zweren al vuriger, al venijniger. Het zal wel niet lang meer duren. Hoe lange, o Heere Doch Uw wil geschiede.

En het geschiedde dat de bedelaar stierf.

Er staat niet bij, dat hij begraven werd. Daar kwam dan weer een dienstmaagd met een schotel vol brokken en wierp het voor de honden, He, hoe vreemd. Die bedelaar kon anders zoo grappig kruipen en slepen om toch ook maar een beetje van die kruimels te bemachtigen. Doch hij verroert zich niet. Even gaan zien. Och, hij is dood. En wat een vreeselijk gezicht. Wel, ik zal het den dienstknechten aanzeggen. Dan zullen ze maar gauw een gat graven en hem erin werpen. Dat etterige lijk is dan toch een gruwelijk gezicht. Zoo gezegd, zoo gedaan. Ziezoo, "another dog dead".

Zoo sprak de wereld. Doch de Engelen?

Ja, hij stierf. Nog een kreunend geluid, een krampachtig trekken der beenen, een lange zucht . . . en? O, God, hoe schoon! Wat is al dat geklapwiek der vleugelen? Wat heerlijke wezens omringen mij? Wie zijt gij, o wondere schepselen? En jubelend wordt het antwoord gezongen: Wij komen van Uw Vader in de hemelen. Voorzichtig daar, voorzichtig, omarm hem met liefde want hij is een der geliefden des Heeren! Alles klaar? Nu omhoog dan, omhoog, naar de hemelzalen. Zij allen wachten op hem. Hem is een eereplaats bereid. Vlak bij Abraham.

De poorten des hemels ontsluiten zich. Door de drommen van hemelingen en Engelen heen tot vooraan bij den witten troon. O, Die daarop zit. Ziet ge wel, die schitterende regenboog en die vlamme heerlijkheid? En het Lam?

Hier Abraham, O Vader der geloovigen, hier is Uw

gast. En Lazarus begint te zingen met liefelijken klank. Hij is tehuis nu tot bede tot dank.

En de rijke man stierf ook. Doch hij werd begraven. O, men zal wel de knapste medicijnmeesters ontboden hebben, want hij was een der grooten der aarde. Doch niets hielp. Nu geen brasserijen meer, geen drinkgelagen, doch angst, bangigheid en vreeze. O, die vreeselijke dood. En dan? Jehova? Doch Hij is zoo rechtvaardig. Ik heb er al van gehoord in mijn prilste jeugd in de synagoge. O, die Wet en de Profeten! Maar, misschien word ik nog wel beter.

Doch, neen, hij stierf.

Wat een lawaai en een kermen. Och, verbleek maar niet hoor, want het zijn vrouwen die verstand van kermen hebben. Ze worden er voor betaald. Wat een mooien stoet. De Rabbi loopt vooraan. Al de rijkdom der stad kwam mee. Naar den hof der dooden. Wel, hij is heengegaan.

Wonder, wie hem toch wel vergezelden op de reis. De duivelen misschien?

Waar ben ik, o, waar ben ik toch?! Ik lijd zoo'n smart in deze vlam.

Hij opende zijne oogen in de hel zijnde in de pijn. Hij ontving zijn rechtvaardige straf. Och, arme. Eeuwig wee.

En dan zulk een ondraaglijke dorst. En wat zie ik? Bedriegen mijn oogen mij? Neen toch, ik zie dien armen Lazarus die jaar en dag bij mijn poort lag vol zweren. En dat nog wel in Abraham's schoot. Vader Abraham! Vader Abraham! wilt ge als 't u blijft gauw Lazarus sturen met een druppel waters aan zijn vinger want o, ik heb zulk een onbeschrijflijken dorst. Laat hem toch mijn tong verkoelen!

Neen, kind. Gij hebt het goede in uw leven ontvangen en hij hebt het verknoeid. Gij zaagt wel het goede en hebt het verbrast, doch gij hebt geen oog gehad voor den Goede. Gij hebt God vergeten. Nu vergat Hij u. En Lazarus? Hij ontving het kwade, doch ontving het uit des Heeren hand. Nu wordt hij vertroost en gij lijdt smarten. Dat is naar de gerechtigheid Gods. Daar komt nog bij dat er een onoverbrugbare kloof door God gesteld werd tusschen u en ons. Men kan daar in der eeuwigheid niet over. Hier is de absolute tegenstelling.

Maar mijn vijf broeders, waar ik goddelooslijk mee gezondigd heb, vader Abraham, laat het toch niet toe dat zij hier komen, want dat zou mijn smart verzwaren. We zouden elkaar 'n eeuwig verwijt zijn. O, zendt toch Lazarus tot hen en dat hij betuige mijn onnoembare smart. Dan zullen ze zich bekeeren. Neen, kind, ze hebben Mozes en de Profeten. Laten ze die hooren. Doch het goddelooze hart van den rijkaard is nog goddeloos. Hij durft zelfs neen te zeggen tegen den hemel: Neen, vader Abraham, neen, ik weet het beter. Als Lazarus weer uit de dooden verschijnt, dan zullen ze hooren! En ten slotte weerklinkt het van boven: Als ze naar het Woord van God niet willen luisteren zullen

ze zich ook niet laten gezeggen door een opgestanen Lazarus.

En de hemel zwijgt. Neen, de hemel gaat voort te zingen van hulp en heil hun toegezeid. En een der liefelijkste akkoorden is de stem van Lazarus, den van God geholpene.

En de hel zwijgt. Neen, de arme rijke man stemt in in het gekrijsch van eeuwige vertwijfeling. Geween en knersen der tanden.

O, God, wees ons arme zondaren genadig!

Om Christus' wil.

Amen.

G. V.

UIT OAK LAWN

Geachte redacteur:—

Mogen we een klein plaatsje in ons blad? Men hoort niet zoo vaak iets uit Oak Lawn. Toch beleeft ook ons klein gemeentetje soms tijden, die zeer weldadig aandoen. Zoo mochten wij ook nu weer als gemeente zeggen: de Heere heeft groote dingen bij ons gedaan. Daar onze gemeente acht jaren had bestaan zonder eigen herder en leeraar, mochten we thans het verblijdend bericht ontvangen van onzen beroepen herder en leeraar, Ds. C. Hanko, dat hij tot ons overkwam. Aan den morgen van den 24sten Januari reed dan ook onze president, D. Kort, naar den trein om onzen leeraar met zijn gezin af te halen. Zij arriveerden hier in den besten welstand. En het was aan denzelfden avond, dat wij als gemeente ons blijmoedig kerkwaarts spoedden, om onzen leeraar met zijn gezin te verwelkomen, en onzen God te danken voor de weldaad ons geschonken. Wij brachten dien avond feestelijk door. Onze president opende met gebed, nadat wij gezongen hadden Ps. 103:1. Daarna leverde de president een kort, doch duidelijk verslag van de historie onzer gemeente en sprak hij onzen leeraar en zijn gezin een hartelijk woord van welkom toe. Er was voor een program gezorgd, dat op ordelijke wijze werd afgewerkt. De gemeente deed haar best om gezamenlijk het een blijden avond te maken. Een half uur pauze werd gehouden, waarin gebruik werd gemaakt van de ververschingen, die onze vrouwen, die altijd daarvoor zorgen en ook nu toonden, dat ze er toe bekwaam zijn, voor ons hadden bereid. En wie nog geen kennis gemaakt hadden met onzen leeraar en de juffrouw, maakten daartoe van dit half uur gebruik. Daarna werden eenige stukken gezongen en voordrachten geleverd en zoo kwamen we ten slotte aan het einde van ons program. De leeraar sprak nog een hartelijk woord, dat door allen gewaardeerd werd en sloot met dank aan God, nadat we gezongen hadden Ps. 43:3. En we keerden met dank in het hart huiswaarts.

Aan den avond van den 25sten Januari wenden we ons weer naar Gods huis om ons met onzen geachten

consulent, Ds. P. De Boer, die onzen leeraar zou bevestigen, te scharen rondom Gods Woord. Zijn Eerw. had tot tekstwoorden gekozen I Tim. 4:16: Heb acht op uzelf en op de leer en volhard in deze, want dat doende zult gij en uzelf behouden en die u hooren. Op duidelijke wijze zette hij voor ons uiteen de roeping van den leeraar, de moeilijkheid dier roeping en de heerlijke vrucht. De leeraar moet verstaan, dat hij als Gods gezant moet staan om niet zijn eigen woord, maar Gods Woord te brengen tot Gods gemeente. Hij heeft daarbij met vele moeilijkheden te worstelen omdat hij als zondig mensch Gods Woord moet brengen tot een zondig volk. Maar hij mag ook deelen in de heerlijke vrucht, dat God door middel van zondige menschen Zijn werk wil doen, de hoorders inwendig wil vernieuwen door den Geest opdat Christus zou worden alles in allen. Alleen door de zuivere prediking van Gods Woord zal de gemeente opgebouwd worden in het allerheiligst geloof. Na den dienst werd de leeraar met het formulier bevestigd in zijn ambt. De gemeente zong den leeraar Ps. 134:3 toe en de leeraar sprak den zegen uit.

Zoo keerden we wederom huiswaarts, dankbaar en blijde, dat wij nu ZEw. mochten beschouwen als onzen eigen herder en leeraar, die ons van sabbat tot sabbat zal voorgaan en ons en onze kinderen zal onderwijzen in de leer, die naar de godzaligheid is. Onderscheidene vrienden waren met ons vergaderd, die naar we hopen, met ons blijde waren, dat onze oogen onzen leeraar mochten aanschouwen.

Op Zondag, 27 Januari, deed onze leeraar zijn intreepreek, naar aanleiding van Jes. 62:1: Om Sions wil zal ik niet zwijgen en om Jeruzalems wil zal ik niet stil zijn totdat hare gerechtigheid voortkome als een glans en haar heil als een fakkel, die brandt. Het was een predikatie, die wij nooit zullen vergeten, die Gods volk uit diepten van zonde en ellende opvoerde tot de eeuwige glorie bij den Vader in den hemel. Op heerlijke en zuivere wijze werd ons Christus en Zijn kruis verkondigd. Geen roem in den mensch, maar alleen in Gods souvereine genade. In den namiddag sprak hij naar aanleiding van I Pet. 2:2, en ook nu werden we er bij bepaald, wat Gods Woord voor ons was en hoe wij dat als Gods volk moesten begeeren; en hoe wij onze verwachting niet zouden hebben van onzen leeraar, omdat hij onzer een was, die niet de drager was van zijn eigen woord, maar van Gods Woord. Die sabbat zal voor ons een schoone nagedachtenis behouden. Wij gevoelen, dat wij God nooit naar waarde zullen kunnen danken voor het heil aan ons bewezen. Hem zij alle lof en cere toegebracht.

Tot den troon der genade wenschen wij ook onzen leeraar en zijn gezin geduriglijk te brengen. Dat een stroom van Geestes-licht zijne ziel en geest mag verlichten, als hij in zijn studeerkamer die heerlijke waarheid bepeinst, als hij ons leidt in den dienst, als hij onze jeugd onderwijst, als hij met Gods volk moet gaan

door de diepe wegen, als hij bij onze graven moet staan. Want ook zijn verwachting is alleen van zijn hemel-schen Vader. Daarom gaan wij nu vol moed verder, vertrouwend op Gods beloften. Hij die in ons een goed werk begonnen is, zal het ook voleindigen tot op den dag van onzen Heere Jezus Christus.

Ten slotte nog een woord van dank aan onzen consulent, Ds. De Boer, die altijd bereidwillig was om ons met raad en daad te dienen en aan onze predikanten en studenten, die ons in onze vacature getrouw het Woord hebben verkondigd. En onze wensch en bede is, dat wij als kleine kerkengroep moedig voorwaarts mogen gaan, worstelende op naar Sions top, ons benaarsstigen-de te blijven bij de zuivere leer, opdat God in Christus moge zijn alles in allen.

Namens den kerkeraad der Prot. Geref. gemeente
te Oak Lawn,

R. Regnerus, Scriba

More Strange Reasonings

In "The Banner" for Jan. 25, 1935, appears from the pen of Rev. G. Hoeksema a writing remarkable for the evidence it contains showing that the attempt to swing the theory of common grace in line with the truth in Christ Jesus is futile and that the mind attempting this becomes so confused as to be altogether incapable of cogent thought.

The article appears under the caption "What do you think of man?" The writing is meant to be a defense of the proposition that Calvinism is applicable to our social and political problems. The author then has problems, social and political, questions which he proposes for solution. What may these questions be? The writer brings forward at least two of them. The first of these receives a statement in the following excerpt. I quote: "Now, and this is the lesson, the only way to apply Calvinism (to our social and political problems, G. M.O.) is to begin with it, to state clearly and believe fully and confess boldly our Calvinistic faith, or some particular phase of it, and then try to see its application to the pressing problems of these turbulent times. We aim to give one particular illustration of this general idea in this brief article.

"It will be agreed to at once that the doctrine of total corruption of man is one of the cardinal Christian truths that receive strong emphasis in our Calvinistic system. However, let us not content ourselves with the mere phrase, 'the total corruption of man,' or with some vague notion of its meaning. Let us see what our Confessions have to say on the subject."

The reverend now quotes Article XIV of the Belgic Confession and Articles I, III, IV under the third and

fourth heads of the Canons of Dordt. He quotes Article IV even in its entirety, something that the Synod of 1924 failed for some reason or other to do. This article reads: "There remain, however, in man since the fall, the glimmerings of natural light, whereby he retains some knowledge of God, of natural things, and of the difference between good and evil, and discovers some regard for virtue, good order in society, and for maintaining an orderly external deportment. But so far is this light of nature from being sufficient to bring him to a saving knowledge of God, and to true conversion, that he is incapable of using it aright even in things natural and civil. Nay further, this light, such as it is, man in various ways renders wholly polluted, and holds it in unrighteousness, by doing which he becomes inexcusable before God."

Having quoted these articles, the reverend continues as follows: "Such then is the Calvinistic conception of man, of human nature, of human life, apart from the operation of divine grace in the hearts of the believers"

After informing his readers that he is suspicious of Utopias, promises of an almost perfect world from the viewpoint of social security, after raising and commenting upon the question "Has Capitalism served its day?" the reverend continues: "In a word, the Calvinist does not expect a very perfect world. How can he, when he confesses that every unregenerate unit in that social system is vicious and wicked in heart and will? How can he when he confesses that even the glimmerings of natural light left in man, he in various ways renders wholly polluted and that he is incapable of using it aright even in things natural and civil?"

"However, all that we have said must not be understood to mean that the Calvinist, holding such a dark view of human nature, is not vitally interested in all sound efforts to improve economic conditions, or that he considers all reform impossible. He is not a pessimist withdrawing himself from the mass of his fellow-men, in their titanic struggle to alleviate the burdens of a suffering humanity."

The problem or question that stood out before the reverend's mind when he penned down the above lines is plainly this: Is it possible for a world, comprised in the main of men and women totally depraved, who render even the glimmerings of natural light in them wholly polluted and are incapable of using it aright even in things natural, is a world comprised of such beings capable of reforming itself, improving world conditions and thus alleviating the burdens of its suffering humanity?

The question is, what is the nature of the improvement that the reverend had before his eye. There was a time when the mass of working people, then called serfs, lived in straw or grass huts, unfurnished and with no other floor than the bare ground. But the con-

dition of life of this class of men has improved. They live in houses now built of wood. Many of them possess radios and ride in automobiles. Yet the condition of life of this human strata has not improved *essentially*. The reverend admits this for in his writing is found the expression "burdens of a suffering humanity". His article speaks of the titanic struggle of the mass to alleviate these burdens. Thus though the slaves of industry of this day in distinction from the slaves of the soil of yesterdays live in furnished houses, all is not well with them.

From certain statements occurring in his writing, it is evident that the reverend had before his mind real, genuine reform, an improvement of world conditions that is the fruitage of an action consisting in men responding to the divine mandate "Be holy, for I the Lord thy God am holy" an action that as completed actually spells at least temporarily if not permanently the triumph of truth and righteousness over the forces of iniquity, and thus relative perfection.

The token that the reverend was thinking of the possibility of real, actual improvement of world condition is the statement: "He (the Calvinist) does not *merely* say, for instance, that the regeneration of the individual is the only hope of the world." Otherwise said, it is not true that the world lying in darkness will not get busy setting its house in order until after the Lord has regenerated the great majority, or total number, of humans. "Nor," wrote the reverend, "do we expect that this will ever be the case." There is, then, besides regeneration still an other hope. "To say," (I again quote) "therefore that the regeneration of the individual is the only hope of the world, and to say nothing more, is to have at best a very incomplete social message." I ask, what can be the implication of this reasoning other than that the benefits accruing from this other hope, principle of life and action, have as much worth, or at least the same kind of worth, morally, politically, economically and socially, as the benefits that would spring from the principle of regeneration if it pleased the Lord to reclaim from spiritual death all men. It is evident that the reverend was indeed thinking of true, actual and essential improvement of world conditions, an improvement that, though it springs not from the principle of regeneration, is nevertheless identical to it as to kind. That I correctly gauge the reverend's reasoning is also plain from a statement (occurring in his writing) that reads: "He (the Calvinist) believes there is work to do, that there are battles to be fought, and victories to be won, even though he is fully convinced that the ultimate outcome of human history will not be the triumph of truth and righteousness, but the failure of a perverse and corrupt humanity to set its house in order." In other words, truth and righteousness will triumph at times, but these triumphs will not be permanent. In the end the sin-sodden world will disappear into an eternal deso-

lation. It is as plain as can be that what the reverend had before his mind was these spasmodic triumphs of truth and righteousness in the life of a world comprised of reprobated men.

What then, rightly considered, is the reverend's problem, question? It is this: Can a reprobated world, comprised of men totally depraved, who render even the glimmerings of natural light in them wholly polluted and are incapable of using this light aright even in things natural, — is such a world, comprised of such beings, able to truly reform itself, effect a real, essential, improvement of world conditions and thus attain to a relative, temporary perfection in response to the divine mandate, "do righteousness"?

The only conceivable answer that can be given to this question is: Surely, no. Such a world cannot possibly truly set its house in order. However, this is not the answer of the reverend. No indeed! He is a Calvinist and thus refuses to succumb to the enervating effects of pure pessimism. Even this reprobated world of men is capable of real self-improvement. There is therefore hope also for this world. To quote the reverend: "He (the Calvinist) does not merely say, for instance, that the regeneration of the individual is the only hope of the world . . . That is true, of course . . . But it would be a mistake for any Christian to limit his social message to that one truth To say therefore that the regeneration of the individual is the only hope of the world, and to say nothing more, is to have at best a very incomplete social message."

What, according to the reverend, may that other hope for the world be. Attend to this from his pen: "First, he (the Calvinist) believes in the glimmerings of natural light, as we have quoted from the Confessions. And by virtue of these glimmerings, there are many social movements and political currents with which he can heartily cooperate, even though they did not spring from regenerated minds and hearts."

So, then, the hope of the world is Common grace. This grace will at least temporarily do for the world what saving grace would do for it if it pleased the Lord to regenerate all men. By this grace the world is rendered ethically capable of initiating movements of true reform and social betterment, movements that, as they spring from the principle of a common grace have true moral worth in the sight of God. So the exponents of this theory insist.

Now what I desire to emphasize in this particular comment is that if Rev. G. Hoeksema (and those like-minded as he) insist on cleaving to his unscriptural view of man and the world that he then remain at least rational in his unbelief. This he does not. Consider that he insist with the fathers of Dordt that even the glimmerings left in natural man, he in various ways renders wholly polluted and that he is incapable of using it aright even in things natural and civil. How then can the wicked by virtue of these glimmerings

initiate or even join truly right movements of actual and true betterment of conditions of life. Consider that right movements of actual betterment of world conditions must of necessity consist solely in the demand that righteousness be done. Can it be expected that the ungodly by virtue of the glimmerings that they render wholly polluted can and will work for the coming and the establishment of righteous regimes in the various departments of life?

Attend now to the statement: "He (the Calvinist) does not merely say, for instance, that the regeneration of the individual is the only hope of the world."

What the reverend meant to say is that he (the Calvinist) does not merely say that only in the event the Lord had resolved to regenerate all men (head for head) *would* there be hope for the world. The Calvinist does not merely say this, as in this case there would be no hope for the world for the reason that the Lord is not resolved to regenerate all men head for head.

But what now are we to make of this statement from the author's pen: "This is true of course." What is, of course, true? That regeneration *would be the only* (mark you, *only*) hope of the world. But if this be true, how then can the reverend speak of still another hope. And this he does. After affirming that regeneration is the *only* hope of the world, he goes on to inform his readers that besides regeneration there is still another hope of the world, to wit, the glimmerings of natural light left in man. How can this be, if, according to the reverend, regeneration is the *only* hope?

But now further. The reverend not only affirms that it is, of course, true that regeneration is the only hope of the world, he even goes on to maintain that this truth is great and fundamental that with its confession or rejection Christianity stands or falls. Well, then, let the reverend consider that he by his insistence that besides this *only* hope, there is still another hope, denies that this *only* hope is the only hope, and thus rejects "this great truth" so that in his mind at least, and according to his very own reasoning Christianity falls. The reverend, therefore, according to his own statements is without Christianity.

But there is more. The reverend wrote: "That is true, of course," namely, that regeneration *is* (mark you, *is*) the only hope of the world. Consider that the copulative *is*, is indicative, so that what we have here is the statement of a fact, the fact, namely, that it actually pleases the Lord to regenerate all men, head for head, that thus there is actually hope for the reprobate world. Yet a few lines further we read: "For the fact is indisputable, that the mass of mankind do not appear to be recipients of the regenerative grace of God. Nor do we expect that this will ever be the case." So the reverend overthrows what he first established and this in the same breath, so to say.

Now further. According to the reverend there is hope for the reprobated world. (There was certainly no need of stressing the point that there is hope for the elect world of men. The reverend must therefore have had before his mind the world of reprobated men.) This hope is the glimmerings of natural light left in man. It appears, however, that the reverend expects absolutely nothing from these glimmerings. Attend to this from his pen: "He (the Calvinist) believes that the government has a real task — the task, namely, among other things, to curb and control the vicious selfish corrupt nature of man. And therefore, in the present social crisis, he could not possibly give his adherence to a President or party that put forth no effort to establish greater social justice, and a more equitable distribution of wealth." So, then, a strong government is needed to control that vicious, corrupt, natural man. That vicious man with these glimmerings (the hope of the world) is in the need of a strong government to hold him to right action by swinging a club over his head. After all, then, the reverend pins his hopes not on these glimmerings but on this club. This I would call sensible.

However, perusing the article, the discovery is made that the reverend expects no more from the big stick of the government than from the glimmerings. He fears that stick. Wrote he: "On the other hand, as we see the powers of the government extended ever further throughout the world, we sometimes shudder. We cannot forget, that all the tremendous powers now invested in the state must be exercised by men who, except for the grace of God, are selfish and vicious and corrupt"

On what or whom is the reverend then actually pinning his hopes? Attend to this from his pen: "Small wonder that the Calvinist has ever throughout history been the champion of democracy, of constitutional government; and the enemy both of Marxian socialism and autocracy. For frail corrupt human nature cannot be trusted with too much power."

So, then, the hope of the world turns out to be the demos, the people. But are not the people as corrupt by nature as the autocrate? What then can be expected of the people? Or were these glimmerings of natural light left in the people only and not in the autocrats. But autocrats are people, are they not?

Let me tell the reverend something. The hope of the world that God loved (the elect world) is Christ. Christ is the only hope there is. Besides Him there is no hope. The ungodly therefore are without hope. This is sound Biblical truth and true Christian optimism. If the reverend would keep himself to it, he would not fill a whole page of "The Banner" with sheer jargon.

G. M. O.